

AALBORG UNIVERSITET
STUDENTERRAPPORT

**Plejefamilie eller institution? Hvad vægtes
når beslutningen skal træffes?**

En empirisk undersøgelse af
sagsbehandlerens perspektiv

Udarbejdet af Kristine Brøgger Bukhave 20180864 & Safa Saad
Hamid 20186613.

Aalborg Universitet, København.

Kandidatafhandling i Socialt Arbejde, 2020.

Vejleder: Tanja Dall.

Antal anslag: 191.992

Abstract

This thesis has sought to elucidate the caseworkers' organizational, professional and personal considerations about placement of children in care. We are interested in this, as when a decision has been made that a child or young person should be placed, it is the caseworker's task to find the placement that best meets the child's or young person's needs, and thus the type of placement that will be in the best interests of the child. This means that the decision is up to the individual caseworker.

As it is the caseworkers who are left to decide where a child or young person should be placed, we are interested in examining the discretionary aspect in the choice of placement, including which factors are at stake. Furthermore, we are interested in taking a closer look at the caseworkers' daily practice to understand how discretion is exercised. The project is a case study based on 9 qualitative interviews conducted with caseworkers who make the assessment of the choice of placing children in care in four different municipalities.

We have used Harald Grimen and Anders Molander (2010) to uncover the discretionary aspect of the discretion. To look at the caseworkers' daily practice, we have used Michael Lipsky (2010). Using Grimen and Molander's interpretation of the concept of discretion, we found that the discretion exercised by the caseworkers in relation to the choice of placement of children in care is subject to certain standards set by their management. We have found that one of the standards reviewed which affect the caseworkers' discretion regarding the choice of placement is economics. Finance affects caseworkers in different ways, but it is a pervasive standard for all caseworkers in our empirical work.

We have also found that caseworkers choose a placement based on a norm that children and young people should have as normal a child's life as possible. Here, the case officers emphasize placing children and young people in foster care. However, there are some factors that have an impact on these. These factors are: age, treatment needs and behaviour including crime-threatened behaviour. These three factors often combine with each other, which has an impact on whether the caseworkers choose to place a child or young person in a foster family or institution. Young children will most often be placed in a foster family, where it is more likely that older children and young people will be placed in an institution. Using Michael Lipsky (2010), we have taken a closer look at caseworkers' daily practices to un-

derstand how discretion is exercised. We have identified that caseworkers may experience cross-pressure due to different conflicting expectations.

We have found that finances, as a standard, participate in creating a cross-pressure among caseworkers. They work within a financial framework, while at the same time trying to ensure the best interests of the child. The cross-pressure has an impact on the caseworkers' considerations about placement, because there is not always a synergy between the organizational considerations on one hand, and the personal and professional considerations on the other. We have also looked at the fact that time, as a resource and the amount of cases are important for the caseworkers' choice of placement. These are factors that have an influence on whether the caseworkers can gain unique and in-depth knowledge of the individual child or young person.

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	6
1.2 Problemfelt	7
1.3 Problemformulering	8
1.4 Opgavens opbygning og indhold	9
1.5 Afgrænsning af feltet	9
2. Juridiske rammer	10
2.1 Den børnefaglige undersøgelse	10
2.2 Handleplan	10
2.3 Foranstaltninger og anbringelsen	11
2.4 Anbringelsessteder	11
3. Videnskabsteoretiske overvejelser og positionering i feltet	12
4. Litteraturgennemgang og metode	14
4.1 Søgestrategi	14
4.2 Forskning på anbringelsesområdet	14
4.2.1 Når man anbringer et barn II : årsager, effekter og anbringelsesforanstaltninger og konsekvenser	14
4.2.2 Tærskler for anbringelse: en vignetundersøgelse om socialforvaltningernes vurderinger i børnesager	15
4.3 Metodiske overvejelser	16
4.3.1 Metodedesign og udvælgelse af informanter	16
4.3.2 Informanter	17
4.3.3 Kommunerne	17
4.3.4 Adgang til feltet	17
4.3.5 Vægtning af informanter	18
4.3.6 Præsentation af informanter	19
4.3.7 Det semistruktureret interview	20
4.3.8 Interviewguide	21
4.3.9 Samtykkeerklæring	23
4.3.10 Skalering af data	23
4.3.11 Behandling af data	24
4.3.12 Overvejelser omkring generaliserbarhed	25
4.3.13 Induktive tilgang	26
4.3.14 Kort om validitets betragtninger	27
5. Teoretisk ramme	28
5.1 Harald Grimen og Anders Molander - Skønnets uomgængelighed	28
5.1.2 Hvad kendetegner skønnen?	29
5.1.3 Det strukturelle skøn	29
5.1.4 Skønnen som epistemisk kategori	29
5.1.5 Skønnets omstændigheder	30
5.1.6 Skønnets normative kontekst	30
5.1.7 Hvorfor skønnen kan være normativt problematisk	30
5.2 Michael Lipsky - Frontlinjemedarbejderen	31
5.2.1 Krydspres	31
5.2.2 Praksismønstre	32
6. Analysedel 1	33
6.1 Læsevejledning til Analysedel 1	33
6.2 Den skønsmæssige kontekst	33
6.3 Skønnen som strukturel kategori	34
6.3.1 Ledelse som autoritet	34
6.3.2 Økonomi som standard i det strukturelle skøn	37
6.3.3 Sammenfatning	41
6.4 Skønnen som epistemisk kategori	42

6.4.1 Pligt normer	42
6.4.2 Instrumentelle normer	45
6.5 Skønnets normative kontekster.....	58
6.7 Hvorfor skønnen kan være normativt problematisk	60
6.8 Sammenfatning - Analysedel 1	63
7 Analysedel 2.....	65
7.1 Standarder som skaber krydspres.....	65
7.2 Tid som en ressource og mængden af sager	71
7.3 Rutiner og erfaringer	77
7.4 Praksismønstre	80
7.4.1 Private måldefinitioner	81
7.4.2 Forsvar mod skøn - forsvar mod bureaukrati.....	82
7.5 Sammenfatning - Analysedel 2	85
8. Konklusion	88
9. Litteraturliste.....	91

1. Indledning

I Danmark er der anbragt omkring 13.823 børn uden for hjemmet (Danmarks Statistik 2019). Der kan være mangeartede grunde til at et barn eller en ung skal anbringes, da dette ikke er en homogen gruppe. Årsagerne kan dog deles op i to årsager: årsager hos barnet eller den unge, og årsager hos forældrene til barnet eller den unge.

Årsager hos børn og unge kan blandt andet være, at barnet udviser udadreagerende adfærds- eller tilpasningsproblemer, udviklingsforstyrrelser, eller indadreagerende adfærds- eller tilpasningsproblemer. Årsagerne hos forældrene kan blandt andet være utilstrækkelig omsorg for barnet, voldsom disharmoni i hjemmet eller andre udslagsgivende forhold hos forældrene eller i hjemmet (Ankestyrelsen, 2015: 9-10).

I Danmark opererer vi overordnet med to former for anbringelse af barnet, herunder anbringelse i plejefamilie og anbringelse på institution. De fleste børn og unge anbringes i familier, der opereres her med almindelige plejefamilier, kommunale plejefamilier eller netværksfamilier. I år 2018 var der omkring 8.703 børn og unge anbragt i plejefamilier i hele landet. I år 2018 var der omkring 4.287 børn og unge anbragt på døgninstitutioner og opholdssteder (Danmarks statistik, 2019).

De to former for anbringelser er forskellige og bygger på to forskellige ideer om, hvad der er bedst for barnet. Institutionerne repræsenterer en professionaliseret form for omsorg, hvor hverdagen er sat i systemer. Plejefamilien repræsenterer i højere grad et hjem med en familie, som yder omsorg og sikrer at barnet oplever, hvordan en familie fungerer (Ejrnæs & Andersen 2013:101).

Plejefamilien som den foretrukne anbringelsesform, har med Barnets Reform fra år 2011, fået fornyet politisk opmærksomhed, her lægges vægt på en styrkelse af plejefamilieområdet. Dette er ud fra en betragtning om, at stabil voksenkontakt er en forudsætning for barnets opvækst og udvikling (Ladefoged, 2015:297).

Når der er truffet afgørelse om at et barn eller en ung skal anbringes, er det sagsbehandlerens opgave at finde det anbringelsessted, som bedst varetager barnets eller den unges behov, og hermed den type af anbringelse, som vil være i barnets bedste (Serviceloven, 2019: §46). Det vil sige at beslutningen er op til den enkelte sagsbehandler. Men hvordan træffer sagsbehandlerne denne beslutning, og hvad

vægtes når beslutningen skal træffes? Det er vi interesseret i at undersøge nærmere i dette projekt.

1.2 Problemfelt

Formålet med denne undersøgelse er at afdække hvad der ligger bag sagsbehandlernes skøn, når de skal vælge anbringelsessted. Tidligere forskning har afdækket, hvad der ligger bag sagsbehandlernes beslutning, når de skal anbringe et barn uden for hjemmet. Forskning viser blandt andet, at sagsbehandlernes vurdering af børnenes situation kan være forskellig, og derfor varierer deres valg af foranstaltning også (Egelund & Thomsen, 2002). Dette tegner et billede af komplekse myndighedsudøvende beslutninger. Det faglige skøn skal både tage hensyn til individuelle problemstillinger, samt bidrage til en vis ensartethed i bedømmelsen af situationer, som ligner hinanden. Tidligere forskning viser dog at dette ikke er tilfældet. Forskning viser at børn med identiske problemer vil få forskellig behandling afhængig af den enkelte kommune, men også afhængig af den enkelte sagsbehandler, hvorfor den enkelte sagsbehandlers skøn har en afgørende betydning for, hvorvidt et barn eller en ung bliver anbragt uden for hjemmet. Forskningen viser yderligere at de enkelte sagsbehandlere har for lidt viden om prognoser og effekter. Sagsbehandlernes viden omkring foranstaltningernes effekt bygger på erfaringer og "håb", i stedet for viden om den enkelte foranstaltnings effekt (Egelund & Thomsen, 2002).

Ydermere er meget forskning omkring hvordan børn og unge klarer sig efter endt anbringelse baseret på statistiske sammenhænge, hvorfor det kan svært at sige noget omkring effekten af anbringelsen. Dette da udfaldet i høj grad siger noget om systemets anbringelses adfærd, herunder at børn med mange problemer tendere til at blive anbragt på institutioner (Andersen & Ejrnæs, 2013: 106).

Den statistiske sammenhæng siger ikke noget omkring at denne forskel kan skyldes initiale forskelle mellem de to grupper af børn. Det kan være udtryk for forskellige livsforløb, mere end det er et udtryk for kvaliteten i anbringelsesformen (Andersen & Ejrnæs, 2013: 102).

Det vil sige, at sagsbehandlerne skal skønne, hvor de ønsker at anbringe børn og unge, uden nogen egentlig systematisk evidensbaseret viden om hvad der virker bedst. I stedet må de benytte deres faglige viden og erfaring (Andersen og Ejrnæs,

2013: 102). Generelle teorier og erfaringer skal ikke underkendes i den forbindelse, men det kan uden et generaliserbart empirisk fundament benyttes begrænset i forhold til at udstikke generelle retningslinjer for valg af anbringelsesformer (Andersen & Ejrnæs, 2013: 102).

På baggrund af ovenstående undersøgelser, har vi fundet det interessant at undersøge det skønsmessige aspekt i valget omkring anbringelsessted, da det er sagsbehandlerne som er overladt til at skønne, hvor et barn eller ung skal anbringes, og da der ikke findes meget forskning indenfor dette felt. Vi er interesseret i at se nærmere på, hvilke faktorer som er på spil, når de skal træffe beslutningen. Ydermere ønsker vi at se nærmere på sagsbehandlernes daglige praksis til at forstå, hvordan skønnet udøves.

Vi finder valget af anbringelsessted interessant, da eksisterende viden peger på at børn anbragt i plejefamilie klarer sig bedre i voksenlivet end børn anbragt på institutioner. Dette målt på parametre som mentalt- og fysisk helbred, bedre uddannelse, samt at de har mindre tilbøjelighed til at begå kriminalitet (Andersen og Ejrnæs, 2013: 106). Dette viser at sagsbehandlernes valg af anbringelsessted kan have en betydning for, hvordan børn og unge klarer sig efter endt anbringelse, herunder både i forhold til uddannelse, og i samfundet generelt. På baggrund af dette har vi udarbejdet følgende problemformulering:

1.3 Problemformulering

Hvilke organisatoriske, faglige, og personlige overvejelser indgår i sagsbehandlernes skøn i forhold til, hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung?

Vi har valgt disse tre parametre, da vi ønsker at undersøge hvad der er på spil, når beslutningen skal træffes. Vi ønsker ved hjælp af disse tre parametre at favne forskellige aspekter af sagsbehandlernes skøn omkring valg af anbringelsessted. De personlige overvejelser kan give os et indblik i, hvad sagsbehandlere vægter individuelt. De faglige overvejelser kan give os indblik i, hvilken socialfaglig viden som sagsbehandlerne trækker på. Slutvis kan de organisatoriske overvejelser være med til at klargøre, hvilke rammer der skal skønnes under.

1.4 Opgavens opbygning og indhold

Vi ønsker i første del af opgaven at klarlægge de metodiske og videnskabsteoretiske overvejelser, og baggrunden for opgavens tilblivelse. Derefter vil vi redegøre for projektets teoretiske fundament.

Dernæst vil vi i Analysedel 1 benytte Harald Grimen og Anders Molanders (2010) teoretisering om begrebet skøn, som analyseredskab til at forstå og fortolke sagsbehandlerne organisatoriske, faglige og personlige skønsmæssige overvejelser i forbindelse med hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung.

Derefter vil vi i Analysedel 2 benytte Michael Lipsky (2010) til at undersøge den daglige praksis for at forstå, hvordan de organisatoriske faktorer virker og hvordan synergien mellem de forskellige parametre er.

1.5 Afgrænsning af feltet

For at kunne besvare ovenstående problemformulering ønsker vi at se på, hvilke generelle faktorer der har betydning for valg af anbringelsessted. Vi sondre kun mellem anbringelsessted som anbringelse på institution eller i plejefamilie. Vi sondre derfor ikke mellem de forskellige typer af plejefamilier eller institutioner der findes inden for servicelovens § 66. Vi medtager ikke anbringelse på kost- eller efterskole, samt på eget værelse eller kollegium i denne undersøgelse.

Det vil sige at når vi bruger betegnelsen plejefamilie, vil dette både indbefatte almenne plejefamilier, forstærkede plejefamilier, specialiseret plejefamilier og netværksplejefamilier. Når vi bruger betegnelsen institution, vil dette både indbefatte opholdssteder og døgninstitution.

Vi vil dog i dele af analysen komme ind på sagsbehandlerne valg af anbringelsessted inden for de to kategorier. Det vil sige, hvordan sagsbehandlerne finder den specifikke plejefamilie eller institution. Dette ønsker vi, fordi vi i vores empiri har fundet nogle tydelige faktorer, som har betydning for vores overordnet formål med undersøgelsen. Disse konkrete detaljer er med til at tydeliggøre nogle mere generelle faktorer, som muliggør belysningen af vores overordnet formål. Vi mener at det er med til at give et fyldestgørende billede af, hvilke overvejelser der indgår i sagsbehandlerne skøn i forhold til, hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung.

Vi har foretaget interviews i fire forskellige kommuner. Vi sondre ikke mellem de forskellige kommuners rammer og organisering, og hvordan de evt. afviger fra hinanden. Dette har vi valgt, da vi ikke ønsker at lave en komparativ analyse af de forskellige kommuner, og ledelsesstandarder heri.

Vi har valgt at afgrænse vores case til selve valget af anbringelsessted. Vi har ikke interesseret os for valget af, hvorvidt et barn eller ung skal anbringes eller hvad der sker med barnet eller den unge efter endt anbringelse.

2. Juridiske rammer

For at forstå det felt som vores casestudie tager udgangspunkt i, er det nødvendigt at se på hvilke juridiske rammer som sagsbehandlerne arbejder under.

Vi vil i dette afsnit gennemgå den mest relevante lovgivning på anbringelsesområdet. Noget af lovgivningen vil blive gennemgået mere overfladisk, mens der vil blive gået mere i dybden med andet. Vægtningen af dette er foretaget ud fra en vurdering af, hvad vi finder mest relevant i forhold til valg af anbringelsessted, og det skøn som sagsbehandlerne foretager i forbindelse med dette. Vi har valgt at medtage lovgivningen, for at skitsere de overordnede rammer, som sagsbehandlerne arbejder indenfor på anbringelsesområdet.

2.1 Den børnefaglige undersøgelse

Jævnfør servicelovens §50 er det kommunalbestyrelsen, som skal foretage en børnefaglige undersøgelse, også kaldet en §50-undersøgelse inden de anbringer et barn. Servicelovens §50-undersøgelse har til formål at afdække både ressourcer og vanskeligheder hos familien, netværk, samt barnet eller den unge. Undersøgelsens formål er, at den skal resultere i en begrundet vurdering om, hvorvidt der skal iværksættes foranstaltninger (Serviceloven, 2019, §50).

2.2 Handleplan

Jævnfør Servicelovens §140, er det også kommunalbestyrelsen som skal udarbejde en handleplan, inden der træffes afgørelse, jf. Servicelovens §52 omhandlende igangsættelse af foranstaltninger. Handleplanen skal være med til at sikre en sammenhængende og helhedsorienteret indsats (Socialstyrelsen, 2015:4).

2.3 Foranstaltninger og anbringelsen

Jævnfør Servicelovens §52 er det kommunalbestyrelsen som skal, hvis der træffes afgørelse om at igangsætte en foranstaltning, vælge den foranstaltning som bedst kan løse de problematikker eller behov, som er afdækket gennem den børnefaglige undersøgelse (Serviceloven, 2019: §52).Der findes i §52 forskellige foranstaltninger, herunder både forebyggende foranstaltninger henvendt til hele familien eller til den unge.

Selve anbringelsen er efter Servicelovens § 52, stk. 3 nr. 7., jf. § 66. Anbringelse sættes i værk, når et barn eller en ung har brug for særlig støtte. Herunder når det vurderes, at det er den foranstaltning der er mest formålstjenestelig i forhold til barnets eller den unges behov (Social og indenrigsministeriet, u. å.).

Inden for lovgivningen sondres der mellem tvangs- og frivillig anbringelse. Hvis et barn eller en ung skal anbringes uden samtykke, træffes beslutningen af Børn og Unge-udvalget i den enkelte kommune. Tvangsanbringelsen sker efter §58 i serviceloven (Social og indenrigsministeriet, u. å.).

2.4 Anbringelsessteder

Jævnfør servicelovens § 66 er der forskellige anbringelsessteder, som et barn eller ung kan anbringes i. Dette indbefatter plejefamilie, kommunale plejefamilie, netværksplejefamilie, døgninstitution, opholdssted, efterskoleophold m.m. Kommunen skal forsøge at finde et sted, som tilbyder nære og stabile voksenrelationer. Det skal være det anbringelsessted, som kan opfylde barnets eller den unges behov for hjælp eller støtte (Serviceloven, 2019: §66).

Det vil sige at lovgivningen giver kommunalbestyrelsen ansvaret for, at lave en børnefaglig undersøgelse, udarbejde en handleplan, og hvis det vurderes at et barn eller ung skal anbringes, så er det kommunens ansvar at finde et anbringelsessted. Lovgivningen giver ikke en ensidig procedure for, hvor børn og unge skal anbringes. Det er ifølge den danske lovgivning, kommunalbestyrelsen/sagsbehandlerne som skal skønne, hvilket anbringelsessted som er mest fordelagtig for det enkelte barn eller ung. Det vil sige at sagsbehandlerne skal skønne inden for lovens rammer og de retningslinjer, som står i lovgivningen. Når sagsbehandlerne skal vurdere, hvor de vælger at anbringe et barn eller ung, så har de et rum af frihed til at skønne hvor, men inden for lovgivningens rammer.

3. Videnskabsteoretiske overvejelser og positionering i feltet

Vi vil i dette afsnit udfolde vores videnskabsteoretiske overvejelser, samt vores positionering i feltet.

Projektet tager udgangspunkt i at undersøge sagsbehandlerne skøn i forhold til valg af anbringelsessted. Vi er interesseret i sagsbehandlerne individuelle skøn, herunder hvilke organisatoriske, faglige og personlige overvejelser der indgår i dette. Vi er interesseret i forstå meningen med skønnet som fænomen, og hvordan dette kan fortolkes. Baggrunden for denne fortolkning er, at vi ønsker at rykke os tættere på en forståelse af det skøn som sagsbehandlerne foretager. Vi har haft et ønske om at forstå sagsbehandlerne handlen og ageren. På baggrund af dette tager vores projekt afsæt i den filosofiske hermeneutik.

Vi har valgt at foretage interviews, da vi er interesseret i sagsbehandlerne fortolkninger af sagsforhold, og dette har vi fundet den filosofiske hermeneutik brugbar til, da vi netop her får mulighed for at søge viden til at forstå mening og individuelle fortolkninger (Juul, 2012: 221-125).

Vi har i den tidlige fase i udformningen af projektet, udforsket lovgivningen på anbringelsesområdet. Vi har på baggrund af dette, og på baggrund af den skønsmæssige udformning af denne, haft en forforståelse af at sagsbehandlerne ville have en stor frihed til selvstændigt at vælge, hvor de fandt det i barnets bedste at blive anbragt. Projektet tager derfor udgangspunkt i en forforståelse af, at sagsbehandlerens beslutning om valg af anbringelsessted sker på baggrund af en høj grad af frihed til at skønne.

Hans-Georg Gadamer viderefører Martin Heideggers (Fra: Juul, 2012) tanker om den menneskelige væren og omgang i verden. Mennesket står ikke uden for verden, men er i verden. Mennesket er dermed ikke en neutral observatør, men medbringer sine fordomme i forståelsesprocessen og dermed ind i forskningsfeltet (Juul, 2012: 221-122).

Vi har i vores projekt forsøgt at erkende og bruge vores fordomme produktivt til opnåelse af nye erkendelser. Vi har i mødet med sagsbehandlerne under vores empiriindsamling, samt kodning og fortolkning af vores interviews opnået nye erkendelser. Vores antagelse omkring en relativ stor grad af frihed inden for skønnet, kom ikke så klart til udtryk, som vi havde forventet. Vi fandt at der var en lang række af andre faktorer som havde en mere afgørende rolle for valg af anbringelsessted, som medførte at vores forforståelse og fordomme blev revideret. Dette er

udtryk for det som Gadamer kalder for *horisontalsammensmeltning* (Fra Juul, 2012), hvor forskellige horisonter indgår i en ægte samtale med hinanden og derigennem forandre sig (Juul, 2012: 125).

Vi har været interesseret i at træde ind i sagsbehandlingernes forståelse og horisont, og dette har vi forsøgt at gøre ved at rykke vores egen forforståelse. Vægtningen er at forstå sagsbehandlingernes udgangspunkt. Dette har vi forsøgt at gøre ved hjælp af det som Gadamer kalder for *applikationer* (Fra Juul, 2012), som vil sige at man forsøger at undersøge sine fordomme, og teste dem mod erfaringer fra den sociale virkelighed (Juul, 2012: 125). I den filosofiske hermeneutik er det således afgørende at den hermeneutiske cirkel ikke kun omhandler at forstå delene ud fra helheden og helheden ud fra delene. Men at forskeren sætter sig selv ind i cirklen. Der sker dermed en pendling mellem forskerens fordomme og de nye erfaringer fra den sociale virkelighed, som aktiveres, når fordommene anvendes i den konkrete undersøgelse (Juul, 2012: 125).

Vi har i vores projekt valgt at kode vores interviews. Kodningen af interviews har rødder i Grounded Theory (Charmaz, 2017: 188). Denne metode til at finde mening i interviews, er ofte benyttet inden for metodehermeneutikken (Juul, 2012:115). I den filosofiske hermeneutik problematiseres dette, da vi som meningsfortolkere kan risikere at presse vores forhånd struktureret koder ned over vores empiri eller at vi kan risikere at glemme vores eget perspektiv (Juul, 2012:132). Vi har valgt at kode datastyret/åbent, hvilket den filosofiske hermeneutik problematisere, da man ved dette kan risikere at glemme eget perspektiv. Vi har forsøgt at undgå dette ved tilbagevendende at besøge vores eget udgangspunkt og problemformulering, og at holde dette oppe imod vores indsamlet empiri. Vi har herved forsøgt at bibeholde det dialogiske udgangspunkt, som værende kernen af den hermeneutiske cirkel og horisontsammensmeltningen, i den filosofiske hermeneutik. Det er også væsentligt, at vi har forsøgt at finde ind til kernen af sagsbehandlingernes horisont og forståelse. Vi har derfor ikke fundet det nær så problematisk at vi har valgt at kode datastyret. Dette da vores hovedfokus har været at rykke vores egen forforståelse og horisont.

4. Litteraturgennemgang og metode

4.1 Søgestrategi

Vi vil i dette afsnit redegøre for, hvilken søgestrategi vi har benyttet i forbindelse med udarbejdelsen af dette projekt. Vi har valgt at benytte en kombineret databaseret- og kædesøgnings strategi (Danneris & Monrad, 2018: 65). Vi vil herunder kort redegøre for de undersøgelser som vi har fundet mest relevante for nærværende projekt, og hvordan vi har fundet disse.

Vi har afgrænset vores søgning til danske databaser, da vi undersøger vores felt i en dansk kontekst, herunder skønnet i forhold til den danske lovgivning.

4.2 Forskning på anbringelsesområdet

Vi har benyttet Den Danske Forskningsdatabase. Vi har søgt efter litteratur omhandlende, hvordan sagsbehandlerne træffer valget af anbringelsessted, herunder litteratur omhandlende det skønsmæssige aspekt af dette valg. Vi har i denne proces gennemlæst udvalgte tekster, og ud fra dette valgt vores kernetekster.

Vi har i udvælgelsesprocessen frasorteret irrelevant litteratur på baggrund af eksempelvis titel, abstract og fuldtekster, som ikke havde relevans for vores problemstilling og felt. Vi har i vores søgning søgt efter relevant litteratur, rådført os med bibliotekspersonalet ansat i AAU universitetsbibliotek.

Vi har under vores søgning fundet at der findes meget litteratur omhandlende, hvorvidt børn skal anbringes, men begrænset litteratur omhandlende selve valget af anbringelsessted, hvorfor vi mener at vores projekt har en forskningsmæssig relevans, og kan være med til at afdække dette forskningsmæssige rum. På trods af den manglende forskning indenfor dette felt, har vi fundet relevant litteratur som nærmere sig dette, og som har bekræftet os i vigtigheden af at foretage denne undersøgelse. Denne litteratur vil vi præsentere i nedenstående:

4.2.1 Når man anbringer et barn II : årsager, effekter og anbringelsesforanstaltninger og konsekvenser

Vi har benyttet den Danske forskningsdatabase, hvor vi har benyttet søgeordet ”Anbringelser”, dette gav 691 hits. Vi fandt bogen ”Når man anbringer et barn II: årsager, effekter og anbringelsesforanstaltninger og konsekvenser” af Signe Hald Andersen og Peter Fallesen (2013). Bogen er udgivet af Rockwool Fondens Forsk-

ningsenhed. Vi fandt heri undersøgelsen af Signe Hald Andersen og Mette Ejrnæs "Plejefamilie eller institution? Når anbringelsesstedet gør en forskel".

Denne undersøgelse er en kausal analyse i forhold til effekten af plejefamilie over for institutionsanbringelse. I denne undersøgelse forsøger de at håndtere de forskelligheder der er mellem børn og deres forældre, som anbringes hos henholdsvis plejefamilie og på institutioner, ved at benytte en statistisk model baseret på søskende-forskelle (Andersen og Ejrnæs, 2013: 106-107). Denne strategi er nærmere beskrevet i selve undersøgelsen. Vi koncentrerer os om resultaterne af denne undersøgelse.

Undersøgelsen viser at børn anbragt på institution har lavere sandsynlighed for at gå på en uddannelse, end børn anbragt i plejefamilie. I forhold til kriminalitet viser resultaterne kun for mænd i denne undersøgelse. Mænd som har været anbragt på institution har højere sandsynlighed for at være dømt for noget kriminelt, i forhold til dem som har været anbragt i plejefamilie. Undersøgelsen viser yderligere at en høj alder ved første anbringelse, øger sandsynligheden for at blive dømt for noget kriminelt senere. Her er det dog væsentligt at have i mente, at en anbringelse i teenageårene kan være forårsaget af at den unge er på vej ud i kriminalitet (Andersen og Ejrnæs, 2013: 117-118).

Denne undersøgelse har været med til at vække vores interesse. Vi fandt det interessant at sagsbehandlere skal vælge, hvor de vil anbringe et barn eller en ung, uden særlige meget evidensbaseret viden i forhold til effekten af de enkelte anbringelsesformer. Ydermere viser undersøgelsen også at valg af anbringelsesstedet har en væsentlig betydning. Denne undersøgelse har givet os indblik i eksisterende forskning og har hjulpet os til at træffe centrale beslutninger i forhold til, hvad vi selv ville undersøge, herunder vores problemfelt.

4.2.2 Tærskler for anbringelse: en vignetundersøgelse om socialforvaltningernes vurderinger i børnesager

Vi har benyttet Den Danske Forskningsdatabase, hvor vi har benyttet søgeordene "anbringelse uden for hjemmet", dette gav 2095 hits.

Vi har via denne søgning fundet undersøgelsen "Tærskler for anbringelse: en vignetundersøgelse om socialforvaltningernes vurderinger i børnesager" af Tine Egelund og Signe Andrén Thomsen, som er udgivet i år 2002 af Socialforskningsinsti-

tuttet. Undersøgelsen forsøger at afdække, hvad der ligger bag kommunernes beslutning, når der skal anbringe et barn uden for hjemmet, både med og uden samtykke. Til at undersøge dette, er 38 sagsbehandlere i 11 kommuner, blevet bedt om at vurdere 10 forskellige sagseksempler individuelt gennem spørgeskemaer og gruppevis via uddybende interviews med hele gruppen.

De har været interesseret i sagsbehandlernes refleksioner, begrundelser og argumenter for deres valg i børnesagerne. De har lagt vægt på stor geografisk spredning på de udvalgte kommuner (Egelund & Thomsen, 2002). Undersøgelsens resultat viser blandt andet, at det er meget forskelligt hvad sagsbehandlerne vurderer at børnenes situation er, og derfor også i deres valg af foranstaltning (Egelund & Thomsen, 2002).

Denne undersøgelse har været med til at vække vores interesse i forhold til det skønsmæssige aspekt af vores undersøgelse. Den har været med til at skabe en interesse for skønnet som begreb, og som et relevant begreb inden for anbringelsesområdet.

4.3 Metodiske overvejelser

Vi vil i det følgende afsnit beskrive vores metodiske og etiske overvejelser i forbindelse med projektets udformning. Til dette har vi valgt at tage afsæt i bogen "Forskningsmetode i socialt arbejde", skrevet af Søren Peter Olsen og Merete Monrad fra år 2018. Vi har hertil suppleret med Kvale og Brinkmanns bog om interviewundersøgelser "Interview - Det kvalitative forskningsinterview som håndværk" fra år 2015.

4.3.1 Metodedesign og udvælgelse af informanter

Vi har valgt at lave et casestudie. Casestudie som design, er en måde at udvælge, afgrænse og beskrive en konkret forskningsgenstand, i vores tilfælde det skøn som sagsbehandlerne foretager i forbindelse med, hvor de vælger at anbringe et barn. Vi er interesseret i at se på det komplekse i det skøn, som sagsbehandlerne foretager, herunder den kompleksitet som findes inden for selve feltet i forhold til en ensartede lovgivning, som fortsat skaber plads til at sagsbehandlerne har et råderum at skønne indenfor. Noget af det som også kendetegner casestudiet er, at det oftest kun indeholder få analyseenheder, og da vi i vores skalering af data har valgt at fokusere på et lille antal, er et casestudie af vores felt oplagt (Frederiksen 2018:

99-102). Ifølge Flyvbjerg kan casestudier være med til at give værdifuld kontekstafhængig viden. Casestudiet påtvinger os som forskere at revidere vores forudfattede meninger og antagelser, hvis disse er anderledes end dem vi finder i studiet (Flyvbjerg, 2010 : 469).

4.3.2 Informanter

Vi har i udvælgelsen af vores case, og dermed vores informanter valgt at benytte en målrettet udvælgelse, på baggrund af vores problemformulering, som er afgrænset til, hvilke organisatoriske, faglige og personlige overvejelser der indgår i sagsbehandlerens skøn i forhold til hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung. De informanter som vi har haft et ønske om at interviewe er sagsbehandlere, som sidder med anbringelsessager. På baggrund af ovenstående, har vores mest fremtrædende kriterium til udvælgelsen af informanter været, at foretage interviews med informanter som sidder med sager, hvor de skal skønne, hvor et barn eller ung skal anbringes (Monrad, 2018: 126-129).

4.3.3 Kommunerne

Vi har ikke specificeret udvælgelsen af kommunerne til at være en målrettet udvælgelse af specifikke kommuner, eksempelvis kommuner med flest anbringelsessager. På trods af at der muligvis er nogle kommuner, som har mere erfaring med anbringelser end andre kommuner. Vi har i vores kriterier til udvælgelse af informanter ikke set det som værende en afgørende faktor i vores undersøgelse, da vi ikke ønsker at undersøge en specifik kommune eller foretage en komparativ undersøgelse (Monrad, 2018:126-127).

4.3.4 Adgang til feltet

For at opnå adgang til feltet har vi kontaktet 15 forskellige kommuner i landet. Vi sendte en elektronisk e-mail til kommunerne, hvor vi beskrev hvem vi er, hvad vi er i gang med og formålet med vores projekt, og at vi kontaktede dem fordi vi er interesseret i deres deltagelse. Vi fik tilbagemelding fra fire kommuner som ønskede at deltage. Vi fik etableret interviews med alle vores informanter via dette. På grund af anonymitet har vi valgt at kalde kommunerne for A, B, C og D . Fordelingen er således at vi i kommune **A** har tre informanter, i kommune **B** har vi to in-

formanter, i kommune **C** har vi to informanter og i kommune **D** har vi to informanter

I kommune **A** fik vi etableret kontakt til en gatekeeper, som spillede en stor rolle i at få sendt vores mail ud til sagsbehandlere i afdelingen, og skaffede os adgang til tre informanter, som var interesseret i at deltage. Processen med gatekeeperne forløb elektronisk gennem mailkorrespondance (Monrad, 2018: 133).

I kommune **B** og Kommune **C** har vi fået direkte adgang til informanterne. De besvarede vores mail-forespørgsel, og vi har etableret kontakt den vej. Vi har haft kontakt til informanterne løbende gennem mailkorrespondance.

I kommune **D** har vi etableret kontakt med gennem vores netværk, som ledte os videre til et ledelsesmedlem i kommunen, som blev vores gatekeeper. Vi fik kontakt til denne gatekeeper elektronisk gennem mailkorrespondance. Denne gatekeeper skaffede os adgang til to informanter, som var interesseret i at deltage i vores projekt. På trods af at kontakten er etableret gennem vores netværk, så er det ikke en person, som vi kender. Kontakten har ikke været med til at præge vores datamateriale. Vi har ikke en privat relation med vedkommende, følgelig er der af denne årsag ingen sammenblanding mellem vores private relation og vores rolle som forsker (Monrad, 2018:132).

4.3.5 Vægtning af informanter

Vi har afholdt 9 interviews med sagsbehandlere, som sidder med anbringelsessager.

Disse interviews er afholdt uden at informanterne fik tilsendt vores interviewguide. De er først blevet præsenteret for vores interviewspørgsmål under selve interviewet. Det er disse interviews der udgør det materiale, som vores analyse tager udgangspunkt i.

Vi har yderligere afholdt et interview med en leder. Dette interview er udelukkende brugt som baggrundsviden og indgår ikke i det materiale, som vi har benyttet til vores analyse. I forbindelse med at vi kun har afholdt et lederinterview, kan vi ikke sige noget en til en, da vægtningen af leder- og medarbejderinterviews ikke har været ens. Vi kan derfor eksempelvis ikke sige noget om at en bestemt leder stra-

tegi fører til en bestemt form for medarbejder praksis. Vi har derfor udelukkende benyttet vores lederinterview til at give os baggrundsviden.

4.3.6 Præsentation af informanter

Vi vil i dette afsnit kort præsentere de informanter som har deltaget i vores projekt. Vi ønsker ikke at gå ind i informanternes baggrund, herunder heller ikke deres uddannelsesmæssige baggrund. Dette da vi ikke mener at det har en betydning for projektets udformning, samt indhold. Alle vores informanter sidder med sagsbehandlingen af anbringelsessager. Den primære årsager til at vi ønsker at præsentere vores informanter er således til at give et overblik over navne og hvilke kommuner som disse er tilknyttet. Alle navne der bliver nævnt i nedenstående er opdigtet, dog er kønnet bibevaret.

Kommune A

Anders - 39 år. Anders har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 5 år. Anders har været ansat i kommune **A** i 3 ½ år.

Camilla - 29 år. Camilla har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 2 år. Camilla har været ansat i kommune **A** i 2 år.

Laura - 32 år. Laura har sidder med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 8 år. Laura har været ansat i kommune **A** i 6 måneder.

Kommune B

Thomas - 66 år. Thomas har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 5 år. Thomas har været ansat i kommune **B** i 3 ½ år.

Nanna - 41 år. Nanna har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 6 år. Nanna har været ansat i kommune **B** i 6 år.

Kommune C

Marlene - 45 år. Marlene har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 15 år.

Marlene har været ansat i kommune **C** i 3 år.

Uffe - 51 år. Uffe har sidder med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 5 år. Uffe har været ansat i kommune **C** i 2 år.

Kommune D

Nour - 27 år. Nour har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 4 år. Nour har været ansat i kommune **D** i 1 år.

Hanne - 32 år. Hanne har siddet med sagsbehandlingen af anbringelsessager i 1 ½ år. Hanne har været ansat i kommune **D** i 1 ½ år.

4.3.7 Det semistruktureret interview

Som dataindsamlingsmetode har vi valgt at benytte den semistruktureret interviewform. Vi har i vores projekt været interesseret i sagsbehandlerens subjektive syn på, hvad der har betydning i forhold til det skøn de foretager, når de skal vælge anbringelsessted (Frederiksen, 2018:91).

Vi har derfor valgt netop denne dataindsamlingsmetode, da vi mener at denne kan indfange det subjektive syn, og hermed være fordrende for vores undersøgelse.

Ydermere har vi valgt denne interviewform, da det har givet os mulighed for gå i dialog med vores informanter (Frederiksen, 2018: 91). Vi finder dialogen med vores informanter væsentlig, da denne kan indfange hvilke tanker den enkelte sagsbehandler gør sig i forhold til valg af anbringelsessted. Dette har muliggjort at vi har været i stand til at spørge uddybende ind til disse tanker.

Det er i denne dialog, samt i det at dialogen skaber mulighed for uddybende spørgsmål, at vi får mulighed for at få udfordret vores fordomme og forforståelse. Dialogen muliggør at vi i takt med interviewets udfoldelse har været i stand til som interviewer at rykke os i netop den retning, som informanten har ment var relevant for valget af anbringelsessted. Vi er herved blevet udfordret på vores fordomme, da det er ud fra disse vi har udformet vores interviewguide. Det betyder at den semistruktureret interviewform, som er karakteriseret ved at vi har haft mulighed for at afvige fra vores interviewguide, har gjort det muligt at udfordre vores fordomme og sætte dem i spil med de nye erfaringer som vi har gjort os under vores interviews.

Reliabilitet omhandler både konsistensen og troværdigheden af de givne forskningsresultater, og hvorvidt disse forskningsresultater kan reproduceres på et andet tidspunkt og af nogle andre forskere (Kvale & Brinkmann, 2015: 318).

For at sikre dette, har vi i vores interviews forsøgt ikke at stille ledende spørgsmål for at kunne tilrettelægge vores undersøgelse, så den ville kunne reproducere af andre forskere, hvis vores informanter blev interviewet på et andet tidspunkt. Vi har dog ikke kunne undgå at følge vores egen interviewstil. Vi har valgt at benytte os af det semistruktureret interview. En del af denne interviewform beror på, at improvisere under interviewet, og følge op på det som informanten fortæller under interviewet, hvilket kan gøre det vanskeligt at reproducere vores interviews (Kvale & Brinkmann, 2015: 318).

Grundet vores hermeneutiske udgangspunkt, har vi valgt at foretage interviews med sagsbehandlerne, som sidder med de skønsmæssige overvejelser omkring hvor de vil vælge at anbringe et barn eller en ung, da vi er interesseret i hvilke overvejelser sagsbehandlerne gør sig i forbindelse med denne beslutning. Vi kan hermed kun undersøge skønnet ud fra hvad informanterne i vores empiri fortæller. Vi undersøger hvilke parametre som har betydning for valg af anbringelsessted, hos netop vores informanter, og havde vi foretaget interviews i andre kommuner kunne svarene have set anderledes ud.

4.3.8 Interviewguide

Vi har inden afholdelsen af vores interviews, udformet en interviewguide som består af 20 spørgsmål, og som er opdelt i fem emner/overskrifter. Disse kan ses i bilag 1. Vi har udformet følgende overskrifter:

1. Præsentation af informant
2. Beslutningen om valg af anbringelsessted. Hvad ligger bag skønnet, og hvad påvirker det?
3. Hvilken metode/viden trækker sagsbehandlerne på?
4. Hvilke rammer skønner sagsbehandleren under? Hvordan påvirker rammerne beslutningen?
5. Har forældre/den unge en påvirkning på skønnet?

Vi udformede interviewguiden for at give interviewet et holdepunkt, så vi ville kunne få besvaret alle spørgsmål, som på forhånd er udarbejdet til formålet. Det

semistruktureret interview har givet os plads til at stille yderligere spørgsmål til informanten besvarelser. Vi har forsøgt at spørge bredt ind til de enkelte emner i vores interviewguide. På den måde har vores informanter fået mulighed for selv at åbne op for de enkelte emner. Vi har fundet det væsentligt at finde frem til informanternes egne fokuspunkter og vægtninger i forhold til valget af anbringelsessted, og derfor har vi også fundet det relevant at lade dem selv formulere dette.

Til selve udformningen, af den konkrete interviewguide og dens opbygning, har vores strategi været at starte med at spørge bredt ind til emnet på mere generel basis, og hermed få nogle generelle betragtninger fra vores informanter. Vi er efterfølgende gået ind i mere konkrete emner.

Vi har fokuseret på at holde sproget letforståeligt og spørgsmålene konkrete, dette for at minimere risikoen for misforståelser.

I udarbejdelsen af vores interviewguide, samt i afholdelsen af vores interviews, har vi været bevidste om at sagsbehandlerne arbejder med sårbare eller udsatte børn og unge, og de har et ansvar i forhold til at deres sager er fortrolige, derfor har vi løbende gjort os etiske overvejelser for at tilgodese dette (Carlsen, 2018: 253-271).

På baggrund af ovenstående har vi i udformningen af vores interviewguide, samt i afholdelsen af vores interviews, fundet det væsentligt ikke at gå for meget i detaljer med enkelte og konkrete sager. Vi har i stedet fokuseret på at finde frem til et mere generelt billede af hvad der påvirker sagsbehandlerne valg af anbringelsessted.

Vi har fundet at en klar sontring imellem hvilke dele af sagsbehandlernes overvejelser, i forbindelse med valg af anbringelsessted, er personlige, faglige og organisatoriske har været svær igennem projektet. Dette kan skyldes at der er en naturlig synergi mellem disse, og at de kan flette ind i hinanden, samt påvirker hinanden. Det kan dog også skyldes at vi i vores interviewguide har været dårlige til klart at skille disse ad, samt spørger direkte ind til hvordan de forskellige aspekter af overvejselen får betydning, hvorfor der gennemgående ikke altid er en klar sontring imellem hvilket overvejelser der er organisatoriske, faglige eller personlige.

4.3.9 Samtykkeerklæring

Vi har til hvert interview præsenteret vores informanter for en skriftlig samtykkeerklæring, som vi også har præsenteret for dem mundtligt.

I samtykkeerklæringen er deres deltagerrettigheder gjort tydelige. Vi har udarbejdet samtykkeerklæringen, så informanterne var informeret om, hvordan deres udtalelser og deltagelse vil blive behandlet (Carlsen, 2018: 265).

Informanterne blev præsenteret for formålet med projektet, samt at deres udsagn vil blive behandlet fortroligt. Informanterne fik mulighed for at fravælge at deres interview blev optaget. Men alle vores informanterne gav samtykke til dette. De blev herefter informeret om at optagelsen vil blive bevaret i et år og derefter slettet.

Vi har også informeret informanterne mundtligt og skriftligt omkring deres rettigheder, eksempelvis retten til at trække sig fra projektet, retten til anonymitet og retten til ikke at besvare eventuelle spørgsmål. Informanternes navne er blevet anonymiseret, og det samme er de forskellige kommuner, som informanterne er ansat i (Carlsen, 2018: 262-263). Dette blandt andet for at sikre et frit rum til at kunne besvare vores spørgsmål, uden at være tilbageholdende, i bekymring for at deres udsagn ville blive videreført til deres ledelse eller andre fra deres arbejdsplads. Vores ønske var at sikre, at informanterne følte sig trygge i deltagelsen af vores projekt. Vi har forsøgt at skabe nogle klare rammer omkring vores interviews, dette blandt andet for at sikre fortrolighed mellem informanterne og os som interviewere.

4.3.10 Skalering af data

Vi har i forhold til skalering af data valgt at fokusere på et lille antal enheder. Det vil sige, at vi har valgt at interviewe en relativ lille gruppe af informanter. Dette har vi valgt, da vi ønsker at kunne håndtere en analytisk kompleksitet, hvilke kan være svært, hvis der er mange enheder som skal analyseres. Vi ønskede også at afholde lange og dybtgående interviews, så det ville være muligt at foretage en så nuanceret analyse som muligt, og på den måde få indsigt og forståelse i sagsbehandlernes erkendelsesinteresser (Frederiksen, 2018:94-95).

Vores oprindelig plan var at afholde 6-7 interviews. Hvert interview skulle være afholdt ved personligt fremmøde, og have en varighed på cirka 60 minutter. På trods af vores ønsker, så måtte vi erkende at dette ikke var muligt. De interviews

som vi skulle afholde blev aflyst, som følge af de nye retningslinjer på grund af COVID-19, som betød minimering af social interaktion, lukning af arbejdspladser og institutioner m.m. for at minimere smitte af COVID-19. Vi fik afholdt et interview inden de nye retningslinjer. Dette interview blev afholdt som planlagt og havde en varighed på cirka 60 minutter. Som følge af de nye retningslinjer blev vi nødsaget til at finde alternative løsninger til at afholde de resterende interviews. Vi fandt det nødvendigt at kontakte flere mulige informanter for fortsat at kunne foretage dybdegående og nuanceret analyse, hvorfor vi afholdte flere interviews end først planlagt, og nået op på at afholde 9 interviews.

De resterende interviews er blevet afholdt som telefoninterviews. Ved brug af telefoninterviews har vi erfaret, at vores interviews ikke har haft den varighed, som vi havde planlagt. De resterende 8 interviews har haft en varighed på omkring 30-40 minutter. Dette kan blandt andet skyldes at det er en interviewform, som var ny for os som interviewere. Dette kan have medført at vi som interviewere blev påvirket af denne omstilling, og denne form for dialog. Herunder det, at det blandt andet ikke var muligt at se informanternes mimik, som vi har erfaret kan have en betydning, når man afholder et interview.

Dette blandt andet fordi der opstod afbrydelser undervejs i dialogen både af os som interviewere, men også af vores informanter, hvilket kan skyldes, at vi ikke er har haft mulighed for at se hinandens reaktioner, og hermed afkode om der blev afholdt naturlige pauser eller om ordet blev givet videre. Afkodningen af mimik og kropssprog i sit hele, har vi fundet har haft en betydning for at aflæse om informanterne har forstået vores spørgsmål. Vi fandt at vi under de afholde telefoninterviews i visse sammenhænge risikeret at tale forbi hinanden.

4.3.11 Behandling af data

4.3.11.1 Transskribering

Vi har valgt at lydoptage vores interviews. Dette for at kunne fokusere på vores interviews, og skabe dialog med minimale forstyrrelser. Vi har efterfølgende valgt at transskribere vores interviews. Dette har vi valgt at gøre for at have papirudskriverne af vores interviews til brug i vores analyse, og hermed have et overblik over interviewmaterialet, og herved kunne se forskellige mønstre i materialet (Kvale & Brinkmann, 2015: 238).

Transskriptionen som er oversættelser fra talesprog til skriftsprog, kræver en

række vurderinger og beslutninger (Kvale & Brinkmann, 2015: 236).

Vi har i denne proces valgt ikke at medtage hyppige gentagelser og ord som "øh" etc. Vi har herunder også valgt ikke at medtage pauser og betoning (Kvale & Brinkmann, 2015: 239).

Vi har valgt at transskribere vores interviews til mere skriftsprøglig stil. Dette har vi fundet fordrende for den analyse, som vi har skulle foretage, som primært er en analyse med fokus på mening, og ikke med fokus på sproglig analyse.

I forhold til validiteten af vores transskribering, har vi hermed formet vores transskriptioner således, at de er formålstjenstlige i forhold til vores overordnet emne og felt (Kvale & Brinkmann, 2015: 246).

4.3.11.2 Kodning

Vi har efter transskriberingen af vores interviews valgt at kode dem. Dette har vi gjort ved at gennemlæse og herefter kode relevante passager. Denne metode giver mulighed for at have et større overblik over en stor mængde tekst. Fordelen ved at kode er, at vi har opnået en fortrolighed med vores materiale. Vi har knyttet nøgleord til forskellige tekstafsnit. Dette for at kunne identificere udtalelser senere til brug i vores analyse (Kvale & Brinkmann, 2015: 262).

Vi har valgt at benytte en datastyret kodning. Denne består i at vi ved hjælp af gennemlæsning af materialet har udviklet koder. Her har vi blandt andet udviklet koder på baggrund af vores informanternes udsagn (Kvale & Brinkmann, 2015: 263). Vi har udviklet følgende koder; normer, rammer, viden/metode, påvirkning af skønnet, anbringelse på institution, anbringelse i plejefamilie. Implikationer ved kodning kan læses under det videnskabsteoretiske overvejelser.

4.3.12 Overvejelser omkring generaliserbarhed

Når vi skal se på generalisering inden for samfundsvidenskaberne, herunder i vores projekt, i forhold til vores interviewundersøgelse, er det interessant at se på om den viden vi har produceret kan overføres til andre relevante situationer.

Stakes (fra: Kvale & Brinkmann, 2015: 333-334) taler om generalisering i forhold til casestudie, og han præsenterer tre former. Vi vil kun præsentere den ene, den analytiske generalisering, da det er denne som vi finder relevant i forhold til vores projekt (Kvale & Brinkmann, 2015: 334).

Den analytiske generalisering omhandler i hvilken grad at vores resultater kan være vejledende for, hvad der kan ske i en anden situation. Denne vil skulle være baseret på en analyse af ligheder og forskelle imellem de to situationer (Kvale & Brinkmann, 2015: 334). Denne generalisering beror på kontekstuelle beskrivelser, og argumenter for at interview resultaterne kan overføres til andre interviewpersoner og situationer (Kvale & Brinkmann, 2015: 337).

Man kan argumentere for at vores resultater vil kunne være vejledende for, hvad der kan ske i anden lignende situation. Hvis vi eksempelvis foretog undersøgelsen med andre informanter, i andre kommuner. Vi mener, at man med en vis usikkerhed, vil kunne se nogle af de samme mønstre hos sagsbehandlerne. Dette beror på at lovgivning er fælles i alle kommuner. Der vil derfor være nogle fælles overordnede retningslinjer som sagsbehandlerne arbejder ud fra.

Dette betyder ikke at lovgivningen forvaltes ens, herunder heller ikke at den frihed som findes inden for skønnet bliver forvaltet ens. Vi mener at man, med en vis usikkerhed, kan argumentere for at man vil kunne finde nogle af de samme mønstre i forskellige sagsbehandlernes arbejde, som vi også har fundet i vores resultater.

4.3.13 Induktive tilgang

Vi har i udarbejdelsen af vores projekt, i bearbejdelsen af vores empiri, samt i udarbejdelsen af vores interviewguide, valgt at benytte os af den induktive tilgang. I den induktive tilgang tager vi udgangspunkt i empirien, for at slutte os til en generel viden om teori (Andersen, 2014: 226). Vi har valgt at tage udgangspunkt i de fund som vi har gjort os i vores interviews. Dette ses blandt andet også i den valgte interviewtilgang og metode, hvor vi har benyttet os af det semistruktureret interview. Vi har i udarbejdelsen af vores interviewguide ikke valgt at benytte et teoretisk ståsted. Vi har forsøgt at sikre åbne interviewspørgsmål med mulighed for at lede interviewet i den retning som informanten tilskynder.

Vi har på denne måde forsøgt at lade vores empiri være styrende for, hvilket teoretisk ståsted vi efterfølgende ville tage. Vi har haft vores forforståelse samt antagelser, men disse er ikke udmøntet i præcise arbejds-, underspørgsmål og hypoteser. Vi har forsøgt at arbejde bredere og åbent i vores undersøgelsesspørgsmål. Vi har

forsøgt at lade vores analyse styre af vores empiri i forhold til, hvilke mønstre og sammenhænge vi vil finde (Guldager, 2017: 93).

Vi har på trods af den induktive tilgang valgt at undersøge forskellige teoretiske synspunkter inden udarbejdelsen af vores interviewguide. Dette på baggrund af at vi har fundet det relevant at undersøge og afdække området, også rent teoretisk inden påbegyndelsen af vores empiriindsamling. Vi har forsøgt at undersøge feltet åbent og nysgerrigt, på trods af vores egne forforståelser og fordomme, som vi har været bevidste om i udarbejdelsen af projekt.

4.3.14 Kort om validitets betragtninger

Validitet henviser inden for samfundsvidenskaberne til, hvorvidt en metode undersøger det, som den har til formål at undersøge (Kvale og Brinkmann, 2015: 318).

Ydermere handler validitet også om, hvorvidt det er lykket at opnå relevant og gyldig viden om det felt, som man ønsker at belyse (Monrad & Olesen 2018: 299).

Vi har gennem processen og udarbejdelsen af dette projekt været bevidste omkring de valg som vi har truffet og konsekvenserne af disse. Dette blandt andet også ved at anlægge et kritisk blik på vores analyse og egen resultater.

For at belyse et begreb som skønnet, har vi valgt først at indsamle empiri i feltet af sagsbehandlere, som sidder med skønnet omkring valg af anbringelsessted, og herefter har vi benyttet en teoretisk ramme til at udforske dette skøn. Vi har hermed forsøgt at sikre en troværdig ramme, til at nærme os et begreb som skønnet. Vi har i den forbindelse forsøgt at finde frem til, hvad kernen i netop det fænomen som vi ønsker at undersøge er, herunder har vi gjort os klart at det kun er visse aspekter i fænomenet som det har været muligt at undersøge. Disse aspekter er beskrevet i vores afgrænsning.

Videnskabsteoretisk har vi opereret inden for den filosofiske hermeneutik, hvor forskningsprocessen drejer sig om at fortolke og forstå meningsfulde fænomener. Det endelige validitetskriterium er ikke udelukkende empiriske observationer, men styrken i argumentationen som helhed (Juul, 2012: 128).

5. Teoretisk ramme

Vi vil i dette afsnit beskrive den teoretiske ramme som vores projekt tager udgangspunkt i.

Først vil vi med udgangspunkt i den norske filosof Harald Grimen og den norske professor Anders Molander (2010) rammesætte, hvordan projektet teoretisk anskuer skønnen. Vi vil i vores analyse bruge Grimen og Molander (2010) til at forstå og fortolke det skøn, som sagsbehandlerne foretager i forbindelse med valg af anbringelsessted. Herunder hvilke organisatoriske, faglige og personlige overvejelser som indgår i dette.

Efterfølgende vil vi redegøre for dele af den amerikanske professor Michael Lipskys (2010) teoretisering af frontlinjemedarbejdernes daglige praksis.

Vi vil i vores analyse benytte Lipsky(2010) til at se på sagsbehandlernes daglige praksis for at forstå, hvilke overvejelser der indgår i sagsbehandleres vurderinger, og til at forstå synergien mellem organisatoriske overvejelser og sagsbehandleres faglige- og personlige overvejelser i forhold til valg af anbringelsessted. Vi bestræber os på at lave en kort teoretisk gennemgang, da vi ønsker at udfolde teorierne i takt med at vi benytter dem i analysen.

5.1 Harald Grimen og Anders Molander - Skønnets uomgængelighed

Ifølge Harald Grimen og Anders Molander (2010) optræder skønnen som et begreb, som kan være vanskelig at analysere. De har derfor forsøgt at lave en teori omkring dette. Deres teori forsøger at besvare fire spørgsmål: 1) hvad kendetegner skønnen, 2) hvilke betingelser gør skønnen uomgængeligt samt skønnets omstændigheder, 3) skønnets normative kontekster 4) Hvorfor skønnen kan være normativt problematisk (Grimen & Molander, 2010: 179).

Ifølge Grimen og Molander (2010) er skønnen en uomgængelig side i den type praksis, hvor generelle kundskaber er nedfældet i handlingsregler i forhold til enkelttilfælde. Almene handlingsregler giver sjældent entydige konklusioner i forhold til hvad der bør gøres i konkrete tilfælde. Skønnen bliver nødvendigt, fordi der er en vis grad af ubestemthed i den beslutning som skal træffes. Hvis ikke der var denne ubestemthed, så ville alle kunne udføre opgaven med samme resultat (Grimen & Molander, 2010: 179).

5.1.2 Hvad kendetegner skønnet?

Grimen og Molander (2010) identificere to former for skøn. Skøn som strukturel kategori og skøn som epistemisk kategori.

5.1.3 Det strukturelle skøn

Grimen og Molander (2010) beskriver skønnet som en *strukturel kategori*, ved at definere skønnet som et rum af frihed med visse begrænsninger, som er fastsat af en myndighed eller autoritet. Disse begrænsninger kalder Grimen og Molander (2010) for *standarder* (Grimen & Molander, 2010: 181-182).

Det strukturelle skøn handler ikke om at have absolut negativ frihed til at gøre, hvad man vil uden indblanding fra andre. Men en relativ frihed til at skønne indenfor nogle rammer, som er fastsat af en autoritet. Som følge af dette, må man kunne redegøre for sit skøn, over for den autoritet som har lavet standarderne (Grimen & Molander, 2010: 181-182). Grimen & Molander (2010) skelner mellem to typer af skøn, et stærkt og et svagt. Det svage skøn handler om, at alle anvendelser af standarder, der er sat af en autoritet kræver fortolkning, samt dømmekraft, og dette tiltager i forhold til graden af ubestemthed. Det stærke skøn optræder derimod, når den som skal udøve skønnet og som er tildelt beslutningsansvar, ikke er bundet af standarder (Grimen & Molander, 2010: 181-182).

5.1.4 Skønnet som epistemisk kategori

Ifølge Grimen og Molander (2010) handler skønnet som epistemisk kategori om at bedømme under betingelsen af ubestemthed. Den som udøver skønnet skal ræsonnere for at nå frem til en begrundet konklusion. Dette hviler på en antagelse om, at den som udøver skønnet, kan udvise dømmekraft, samt tage fornuftige beslutninger, og forvalte den frihed, som er blevet tildelt den enkelte aktør fornuftigt (Grimen & Molander, 2010: 182-184).

Ifølge Grimen og Molander (2010) er det som kendetegner skønsudøvelsen, forstået som ræsonnering. Det indebære et forsøg på, at finde et begrundet svar på et spørgsmål. Et spørgsmål omkring hvad vi bør gøre, kaldes for praktiske spørgsmål. Et forsøg på at finde svar på et sådanne spørgsmål kaldes for praktisk ræsonnering. Det vil sige at finde et begrundet svar på, hvad vi bør gøre. Dette kræver både

at man slutter til en handling ud fra en situationsbeskrivelse, i kombination med en norm. (Grimen & Molander, 2010: 182-184).

Grimen og Molander (2010) beskriver en norm som en almen handlingsanvisning. Den er anvisende for, hvad vi bør gøre i visse situationer. Normens funktion bliver at retfærdiggøre at man træder til handling, i forhold til en specifik situation (Grimen & Molander, 2010: 182-184). Der findes ifølge Grimen og Molander (2010) forskellige normer. Disse normer vil blive udfoldet i Analysedel 1.

5.1.5 Skønnets omstændigheder

Skønnets omstændigheder omhandler de betingelser, som gør skønnet uomgængeligt i et praktisk ræsonnement, hvor målet er begrundet konklusioner om enkelttilfælde. Omstændighederne skal ses som kilder til ubestemthed, som skønnet på den måde skal "lukke". I nogle situationer kan være svært at fælde en generel dom, og det er i disse situationer at skønnet bliver aktuelt. Ubestemtheden gør det nødvendigt at skønne (Grimen & Molander, 2010: 185-188).

5.1.6 Skønnets normative kontekst

Skønnet er ræsonnering omkring hvad vi bør gøre i enkelttilfælde. Skønnet bliver lavet i en kontekst af normative forventninger. Det er dette som Grimen og Molander (2010) kalder for skønnets normative kontekster. Dette omhandler de kontekster som man foretager skønnet indenfor. Grimen og Molander (2010) skelner mellem tre forskellige idealtypiske normative skønsskontekster: ligebehandlingsprincippet, reproducerbarheds princippet og individualisering princippet (Grimen & Molander, 2010: 188-191). Vi vil i Analysedel 1 uddybe den normative kontekst som sagsbehandlerne der skal vælge anbringelsessted, skønner indenfor.

5.1.7 Hvorfor skønnet kan være normativt problematisk

Skønnet kan i visse situationer være nødvendigt for at nå frem til en begrundet konklusion i forhold til enkelttilfælde. Men det vil altid være en del af skønnet, at de personer som skønner kan nå frem til forskellige konklusioner. Ved skønnet må man altså forvente at der kan opstå uenighed, grundet variation i konklusioner (Grimen & Molander, 2010: 192-194).

En af årsagerne til at det især kan variere indenfor det sociale arbejde er beskrivelserne af ubestemthed. Når man skal fordele velfærdsgoder efter behov kræver det ofte komplekse beskrivelser af enkelttilfælde. Beskrivelserne her kan både være afhængige af den professionelle som laver dem, samt klientens evne til at være behjælpelig i forhold til at udforme beskrivelserne. Disse beskrivelser kan desuden også ofte indeholde normative elementer, så som moralske eller politiske. Der findes herunder heller ikke noget klart svar på, hvornår en sådan beskrivelse er fyldestgørende nok (Grimen & Molander, 2010: 192-194).

5.2 Michael Lipsky - Frontlinjemedarbejderen

Michael Lipsky (2010) indfanger i hans bog *Street Level Bureaucracy – Dilemmas of the Individuals in Public Services* (2010), frontlinjemedarbejder, eller i Lipskys (2010) terminologi *Street Level Bureaucrats* handlemæssige råderum i *Street Level Bureaucracies*. Vi vil i dette projekt kalde *Street Level Bureaucrats* (SLB) for frontlinjemedarbejdere.

Lipsky (2010) definere frontlinjemedarbejdere som:

“Typical street-level bureaucrats are teachers, police officers and other law enforcement personnel, social workers, judges, public lawyers and other court officers, health workers, and many other public employees who grant access to government programs and provide services within them.”. (Lipsky, 2010: 3-4)

Når vi referere til frontlinjemedarbejdere i dette projekt, vil der henvises til sagsbehandlerne, da vi undersøger sagsbehandlernes perspektiv.

Det som karakteriserer frontlinjemedarbejderen er, at de skal forvalte lovgivning samtidig med at de udføre en service inden for lovgivningen. De har i deres arbejde mulighed for at træffe beslutninger, som har betydning for andres liv (Lipsky, 2010: 3-4).

5.2.1 Krydspres

Ifølge Lipsky (2010) kan frontlinjemedarbejderen være splittet imellem de politiske og organisatoriske krav i forhold til at effektivisere på den ene side, borgernes

krav på den anden side, og deres egne personlige forventninger til det arbejde som de udfører. Der kan i den forbindelse opstå et krydspres i forhold til de modsatte forventninger og betingelser for deres arbejde (Lipsky, 2010: 4).

Lipsky (2010) skriver: "I argue that the decisions of street-level bureaucrats, the routines they establish, and the devices they invent to cope with uncertainties and work pressures, effectively *become* the public policies they carry out". (Lipsky, 2010: xiii)

Lipsky (2010) argumentere her for, at de beslutninger som de professionelle træffer, samt de rutiner og værktøjer de etablerer til at håndtere den usikkerhed og det arbejdspress som de oplever, ender med at blive den 'offentlige politik', som de udfører (Lipsky, 2010: xiii).

Han beskriver ydermere, hvordan frontlinjemedarbejdere ofte vælge en offentlig ansættelse, fordi de har et ønske om at hjælpe. Ideelt set lærer frontlinjemedarbejder blandt andet gennem deres uddannelse at de skal respondere på borgerens individuelle behov. I praksis kan de dog risikere at måtte arbejde med borgeren som en masse. Dette fordi at arbejdsbetingelserne forhindre frontlinjemedarbejder i at arbejde individuelt med borgeren (Lipsky, 2020: xiv).

5.2.2 Praksismønstre

Frontlinjemedarbejder arbejder under strukturer, hvor deres arbejde på den ene side i høj grad er planlagt for at nå politiske mål, der ofte har deres oprindelse i den politiske proces. På den anden side kræver deres arbejde improvisation, og lydhørhed overfor den enkelte sag (Lipsky, 2010: xii). Det kan derfor være svært for frontlinjemedarbejderne at udføre deres arbejde, træffe beslutninger, og respondere ordentligt på den individuelle sag, grundet manglende tid, informationer og andre ressourcer som er nødvendige for at kunne udføre deres arbejde. I stedet kan frontlinjemedarbejdere risikere at håndtere arbejdspresset ved at udvikle rutiner, som i sidste ende kan risikere at have en indflydelse på resultatet af deres arbejde (Lipsky, 2010: xi-xxi).

Frontlinjemedarbejdere kan risikere at udvikle forestillinger om deres arbejde og deres klienter, der begrænser kløften mellem deres personlige- og arbejdsbegrænsninger på den ene side og serviceidealet på den anden side (Lipsky, 2010: Xv).

Frontlinjemedarbejder forventer at skulle udøve skøn baseret på individuelle sager og vurderinger, men i praksis kan denne proces risikere at ske ved brug af rutiner, stereotyper, og andre mekanismer til at facilitere arbejdsopgaverne (Lipsky, 2020: 140).

Lipsky (2010) beskriver forskellige måder hvorpå frontlinjemedarbejderen kan tilpasse sig arbejdskravene. Disse beskriver han som forskellige praksismønstre og bias. Disse vil blive udfoldet i vores Analysedel 2, i takt med at vi benytter dem til at se på vores empiri.

6. Analysedel 1

6.1 Læsevejledning til Analysedel 1

I Grimen og Molanders (2010) udlægning af skønnet i de forskellige kontekster, fremlægges der klare rammer i forhold til om et skøn blive foretaget inden for den strukturelle- eller den epistemiske kategori. I praksis finder vi, at det er et komplekst felt som der skønnes inde for. Det er svært klart at definere om de faktorer, som sagsbehandlerne lægger vægt på i deres valg af anbringelsessted træffes inden for den strukturelle- eller epistemiske kategori. Vi vil derfor forsøge rent empirisk at definere, hvilke faktorer, som vi vil analysere under hvilke kategorier. Dette har vi fundet empirisk nødvendigt, for at kunne foretage en analyse af sagsbehandlerens skøn i forhold til valg af anbringelsessted.

Det strukturelle skøn anskuer vi som værende rammer og retningslinjer fastsat af lovgivningen eller kommunen.

Det epistemiske skøn anskuer vi som værende de normer som sagsbehandlerne arbejder ud fra, som oftest er underforstået, men som er handlingsanvisende for, hvad man bør gøre i en given situation.

På trods af at vi rent empirisk forsøger at sondre mellem de to kategorier, så har vi fundet at de to kategorier hænger uløseligt sammen i det felt, som vi analysere inden for. En klar sondring kan derfor under nogle af faktorerne være vanskelig.

6.2 Den skønsmæssige kontekst

Til trods for at sagsbehandlerne skal overholde lovgivningen, når de skal vurdere hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung, så har de et rum af frihed til at skønne.

Med afsæt i Grimen og Molanders (2010) teori om skøn ønsker vi at undersøge dette rum af frihed, og hvilke organisatoriske, faglige og personlige overvejelser som indgår i sagsbehandlernes skøn, når de skal vælge et anbringelsessted. Fokus i dette afsnit er at undersøge, hvilke strukturer og normer som sagsbehandlernes skønner under, og hvordan disse kommer til udtryk.

I dette afsnit ønsker vi først at se på sagsbehandlernes skøn inden for den strukturelle kategori. Dernæst ønsker vi at se på sagsbehandlers skøn inden for den epistemiske kategori. Slutvis vil vi se på skønnets normative kontekst, og hvorfor skønnet kan være normativt problematisk.

6.3 Skønnet som strukturel kategori

Vi er som ovenfor beskrevet opmærksomme på, at sagsbehandlerne arbejder inden for et politisk felt, hvor de helt overordnede retningslinjer og lovgivning er fastsat politisk.

Med afsæt i Grimen og Molander (2010) ønsker vi i dette afsnit at se på de strukturelle faktorer, som sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for har betydning for deres arbejde og valg af anbringelsessted.

I denne del af analysen, hvor vi ser på skønnet inden for den strukturelle kategori vil vores primære fokus være at identificere, hvilke organisatoriske overvejelser som indgår i sagsbehandlernes skøn omkring valg af anbringelsessted.

6.3.1 Ledelse som autoritet

Som tidligere beskrevet i vores teoretiske ramme, beskriver Grimen og Molander (2010) skønnet som *strukturel kategori*, ved at definere skønnet som et rum af frihed med visse begrænsninger som er fastsat af en myndighed eller autoritet. Disse begrænsninger kalder Grimen og Molander (2010) for *standarder*. Når der skønnes under standarder identificere Grimen og Molander (2010) dette som et svagt skøn.

Nour fortæller i nedenstående at de standarder der er på en arbejdsplads, er afhængige af hvilke standarder som ledelsen fastsætter:

Når man er på en arbejdsplads, så den ledelse du har, og den måde de arbejder socialt på, det påvirker rigtig meget den mulighed du har for at arbejde på. Hvis der ikke er en overensstemmelse med det, så syn-

tes jeg at det kan være svært (...). Jeg syntes i hvert fald at den ledelse som jeg har, de går meget op i faglighed, retssikkerhed og arbejder på en moderne løsningsfokuseret måde. Det er også den måde jeg er blevet oplært i at arbejde. Når jeg har været i en anden kommune, så har det været svært for mig, fordi de arbejder på en meget mere oldschool socialfaglig måde, hvor tingene de sker bare på en anden måde. Der blev ikke sådan undersøgt lige så meget. Tingene de var meget mere firkantet, og ikke så kreative løsninger man fandt på. Det kunne jeg ikke lige helt forene mig med. Så jeg syntes helt klart at det påvirker (Nour, 2020: 9).

I ovenstående beskriver Nour at arbejdspladsen, herunder den enkelte kommune, ledelsen og det sociale arbejde som udføres på arbejdspladsen har betydning for, hvordan man træffer en beslutning om valg af anbringelsessted. Det tyder på at sagsbehandlerne udøver det som Grimen og Molander (2010) karakteriserer som et svagt skøn, da Nour skønner under standarder fastsat af ledelsen. Ydermere ser vi, at ledelsens påvirkning på skønnet varierer fra kommune til kommune, da det er forskelligt, hvilke standarder ledelsen fastsætter. Nour fortæller, at have oplevet, at der er forskellige måder at udføre det sociale arbejde på, afhængig af arbejdspladsen og herunder ledelsen. På den ene arbejdsplads blev der i høj grad tænkt i mere forankret socialfaglige løsninger, mens man på en anden arbejdsplads tænkte i mere kreative løsningsforslag i forhold til anbringelsesstedet.

Ifølge Hanne er beslutningsprocessen omkring valg af anbringelsessted i høj grad præget af ledelsen på forskellige niveauer. Disse kan i sidste ende have betydning for de endelige overvejelser, i forhold til hvor et barn eller en ung bliver anbragt:

Selvfølgelig er der også de beslutningsprocesser, og så er der hele måden, hvad skal man sige, beslutningsprocesserne er bygget op på, noget der måske faktisk i virkeligheden to eller tre former for møder hvor der sidder lidt forskellige fra ledelsen. Så man kan sige inden at en sag kommer derop, hvor det tager en endelig beslutning om et anbringelsessted, så har jeg gjort et stykke arbejde. Der er en mellemlider, der har været med indover og så kommer der pludselig en øvre ledelse indover. På den måde er der jo ret

mange faktorer i de her lag som vi skal igennem som kan påvirke, hvor vi ender henne (Hanne, 2020: 41).

Hanne beskriver hvordan hun ikke har absolut frihed til, at træffe beslutningen uden indblanding fra andre. Hun beskriver hvordan der både er en mellemleder og en øvre leder, som har medindflydelse og har betydning for de overvejelser der indgår i det skøn, som hun foretager. Det vil sige, at der er frihed til at skønne, men inden for nogle faste rammer. Dette viser hermed, at det skøn som Hanne foretager, også på samme vis som Nours, tager afsæt i det som Grimen og Molander (2010) karakteriserer som et svagt skøn, da skønnet tager afsæt i standarder, som er fastsat ledelsen.

Som følge af det svage skøn, beskriver Grimen og Molander (2010) hvordan man må kunne redegøre for sit skøn over for den autoritet, som har fastsat standarderne (Grimen & Molander, 2010: 181-182). Dette kommer til syne i Nannas udsagn:

Jeg skal argumentere for, hvorfor i min indstilling. Hvorfor jeg peger på det ene fremfor det andet. Hvis jeg er god nok i min argumentation, og hvis det ikke nødvendigvis er 100 tusinde dyrere end det andet (...). Men altså, de virker som om de er rimelige inden for samme prisklasse, og min argumentation er god nok til, hvorfor jeg vælger det ene fremfor det andet (...). Så har jeg ikke oplevet at min ledelse siger at de vil have det andet. Jeg har kun oplevet en enkelt gang eller to, hvor de har stillet nogle spørgsmål og hvor de synes måske at vi skulle undersøge noget nogle andre steder eller noget andet, inden vi går med det her, og så er jeg gået tilbage og gjort det. Men som udgangspunkt synes jeg at jeg har ret stor indflydelse på det. (Nanna, 2002: 67)

I ovenstående illustreres det, hvordan argumentation spiller en væsentlig rolle. Nanna fortæller, at hun skal redegøre for det skøn som hun foretager. Det tyder derfor på, at det er vigtigt at ledelsen har en forståelse for det skøn, som hun foretager. Her skal hun være god til at argumentere for hendes beslutning. Ligesom Nour og Hanne, foretager Nanna det som Grimen og Molander (2010) karakteriserer som et svagt skøn. Som følge af det svage skøn ser vi i ovenstående eksempel,

hvordan Nanna i sit arbejde må kunne redegøre for sit skøn over for ledelsen som har fastsat standarden.

Vi har i vores empiri fundet at ledelsen i den enkelte kommune, har stor betydning for sagsbehandlerne skøn. Dette fordi at det strukturelle skøn ikke kun påvirkes af de standarder som beslutningen er underlagt, men også af den autoritet som har delegeret myndigheden til at udøve skønnet (Grimen & Molander, 2010: 181-182). Da det er ledelsen i de enkelte kommuner, som har delegeret myndigheden til at udøve skønnet til sagsbehandlerne, er det ledelsen i de enkelte kommuner, som er med til at fastsætte de standarder som sagsbehandlerne skønner under.

Vi har i ovenstående set på, hvordan ledelsen har betydning for sagsbehandlerne skøn. Ledelsens påvirkning på skønnet kan variere fra kommune til kommune, og ledelsen kan på forskellig vis påvirke sagsbehandlerne skøn.

6.3.2 Økonomi som standard i det strukturelle skøn

Vi har ovenfor illustreret at ledelsen som autoritet har en betydning for sagsbehandlerne skøn. Årsagen til dette er, at det er ledelsen som fastsætter de standarder som sagsbehandlerne skønner under. Vi har dog endnu ikke identificeret nogle af de konkrete standarder som sagsbehandlerne skønner under, og som netop er de standarder der er fastsat af ledelsen.

En gennemgående faktor, som sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for har betydning for valg af anbringelsessted, er økonomi.

Økonomiske standarder kan variere fra kommune til kommune. Vi er opmærksomme på at denne variation naturligvis vil være påvirket af overordnet politiske bestemte budgetter og kommunens økonomi.

Med afsæt i vores empiriske fund, vil vi i nedenstående identificere, hvordan forskellige økonomiske standarder, får betydning for sagsbehandlerne valg af anbringelsessted.

Nour fortæller i nedenstående, hvilke faktorer som kan have betydning for beslutningsprocessen i forhold til valg af anbringelsessted:

Hvordan kommunen er opbygget, fordi vi anbringer selvfølgelig et barn, der hvor det er bedst at anbringe det. Men kommuner er jo også

bygget meget forskelligt, og har forskellig økonomi. Det kan også godt spille ind. Noget af det som vi har meget fokus på nu, det er også det der med, at vi skal anbringe børn der hvor de kommer til at udvikle sig, fordi det også er økonomisk bedre, fordi så bliver de hjemgivet hurtigere. (Nour, 2020: 7)

I Nours udsagn bliver det centralt, at der lægges vægt på at vælge et anbringelsessted, som opfylder barnets behov for at barnet kan udvikle sig, med hjemgivelse som mål. Udover hvad der er i barnets bedste, påvirker den økonomisk gevinst ved dette, også valget. Økonomi må derfor anses som værende en af de standarder, som Grimen og Molander (2010) beskriver kan begrænser skønnet. Ifølge Nours udsagn tyder det på, at hendes frihed til at skønne, i forhold valg af anbringelsessted, tager afsæt i økonomi som standard.

Nanna beskriver også økonomi som faktor, der kan have betydning for beslutningsprocessen:

Så snakker vi igen om økonomi. Det er jo ikke fordi at vi ikke har sager, hvor at vi godt ved, at der er et bedre valg. Men det koster så til gengæld også 45.000 kr. mere om måneden, så nu prøver vi kræfter med det billige først, eller vi satser på at det kan lykkes her. (Nanna, 2020: 41)

I ovenstående citat beskriver Nanna, hvordan det økonomiske perspektiv kan spille en rolle i hendes arbejde, således at man kan være nødsaget til at prøve kræfter med et billigere alternativ, selvom man er bevidst om, at der er et bedre anbringelsessted. Dette mener vi illustrerer hvordan friheden i skønnet kan være begrænset af de økonomiske rammer. Dette illustrerer netop det strukturelle skøn som Grimen og Molander (2010) definerer som et rum af frihed med visse begrænsninger, som er fastsat af en myndighed eller autoritet. Vi ser her hvordan Nanna har et rum af frihed, men friheden til at skønne er begrænset af de økonomiske rammer, som er fastsat af ledelsen.

De to citater illustrerer yderligere, hvordan det økonomiske hensyn kan ses både som en gevinst, samt en begrænsning. Det tyder på at økonomi spiller en rolle for

både Nour og Nanna, men på forskellig vis. Nour giver udtryk for, at vælge det bedste anbringelsessted fra start, da dette vil kunne give en økonomisk gevinst på sigt, hvis barnet eller den unge bliver hjemgivet. Der er her tale om et mere langsigtet økonomisk perspektiv, hvor valget af anbringelsessted muligvis vil være dyrt her og nu, men på sigt forventes det at ville kunne betale sig. Modsætningsvis fortæller Nanna, at der bliver valgt det billigste anbringelsessted som et sats. Der er her tale om et mere kortsigtet økonomiske perspektiv, som er det billigste her og nu, men hvor det er mere usikkert om anbringelsen bliver en succes. Dette viser hvordan økonomi som standard har betydning for begge informanter. Men også hvordan økonomi som standard kan være forskellig afhængig af, hvilken autoritet som har fastsat standarden, hvilket er i tråd med Grimen & Molander (2010) teori om det strukturelle skøn. Begge informanter har nogle økonomiske retningslinjer at skønne under, men disse retningslinjer er forskellige.

I tråd med ovenstående beskriver Thomas også, hvordan de generelle økonomiske rammerne kan have betydning for den frihed, som sagsbehandlerne skønner under:

Jeg synes at rammerne påvirker skønnet, mere end friheden vil jeg sige, altså til at vælge. Økonomiske rammer, kan man sige har en kæmpe betydning. Hvis du har fundet et sted, du tænker er det helt rigtige sted, men det koster 100 tusinde, og så er der et andet sted som koster 80. Så vil de til enhver tid sige, hvad er det du får ekstra ved det sted som du ikke får her? Det kan være svært at sige, for du kan godt sige, jamen jeg får det og det.. Så siger de alligevel ja, men det andet er tilstrækkeligt, så du skal gå med det, ikke? Så de økonomiske rammer kan godt påvirke rigtig meget, og den beslutning skal man selvfølgelig stå på mål for. (Thomas, 2020: 29)

I Thomas' udsagn kommer det til udtryk at de økonomiske rammer påvirker den frihed, som han skønner under. Vi ser her at man som sagsbehandler kan have fundet et sted som tilgodeser barnet eller den unges behov. Men hvis det ikke tager forbehold for de økonomiske standarder, som man er fastlagt til at arbejde under, vil en anbringelse her ikke være mulig. Det vil sige at der skal være en synergi mellem sagsbehandlerens skøn af det rigtige anbringelsessted og økonomien.

Hanne beskriver, at der er forskel på de økonomiske betingelser afhængig af, om anbringelsen er på en institution eller i en plejefamilie:

Jeg har en fornemmelse af, at det økonomiske hensyn fylder mere, når vi taler anbringelser på en institution, end når vi snakker plejefamilie, fordi institutionerne er langt dyrere end plejefamilierne er. Der går vi mere op i at det skal være et internt tilbud, lokalt tilbud, kontra når vi snakker plejefamilier fordi det er sådan set lidt lige meget, hvor plejefamilien bor. (Hanne, 2020: 35)

Ifølge Hanne kan den økonomiske standard, som sagsbehandlerne er underlagt have betydning for de overvejelser som indgår i sagsbehandlerens skøn. Dette da anbringelsestyper kan variere i pris afhængig af om det er institution eller plejefamilie. Her er den økonomiske sondring præget af anbringelsestypen.

Camilla fortæller, hvordan der fra ledelsen kan være pålagt nogle generelle retningslinjer eller standarder, som sagsbehandlerne skal skønne ud fra:

Jamen faktisk hos os, når vi skal have en anbringelse, så er det en ledelsesbeslutning om der skal anbringes, og hvor det skal være henne. Det er rigtig svært for os, at få mulighed for at anbringe et andet sted end vores interne tilbud. Vi har en strategi i kommunen, hvor vi gerne vil holde vores borgere inde i kommunen, og det tror jeg bygger på en baggrund i, at man har erfaring med, at mange børn alligevel søger hjem til kommunen, hvis vi anbringer langt væk så kommer de alligevel hjem. Men selvfølgelig spille økonomi også ind i det. (Camilla, 2020: 76)

I ovenstående bliver det tydeliggjort, at de standarder som der er i kommunen er svære at afvige fra. Der skal arbejdes ud fra den strategi, som er fastsat af ledelsen. Ifølge Camillas udsagn skal der vælges anbringelsessted internt i kommunen, fordi strategien er, at man holder borgerne inden for kommunen. Camillas skøn vil derfor tage afsæt i et svagt skøn (Grimen & Molander, 2010), da hun er underlagt en standard om at anbringe børn og unge i de tilbud som findes inden for kommunen, og hun fortæller at det kan være vanskeligt at få en anbringelse uden for kommunen.

Argumentationen for dette er præget af erfaringen omkring, at det ikke vil være til gavn for den enkelte barn at blive anbragt langt væk, da de vil søge hjem igen. En anden årsagsforklaring som Camilla italesætter er økonomiske forbehold. Det tyder på, at økonomi har en påvirkning på valget af interne tilbud, hvorfor det er svært at få en anbringelse uden for kommunen.

6.3.3 Sammenfatning

Vi har ved at se på skønnet ud fra Grimen og Molanders (2010) begreb om skønnet som strukturel kategori, fundet at ledelsen som autoritet, kan have betydning for sagsbehandlerne valg af anbringelsessted.

Analysen viser, at det skøn som sagsbehandlerne foretager tager afsæt i et svagt skøn, da man tager afsæt i standarder, herunder standarder fastsat af ledelsen. Sagsbehandlerne skal redegøre, og argumentere for deres valg af anbringelsessted over for den autoritet, i dette tilfælde deres leder, som har fastsat standarderne. Ydermere har vi fundet at økonomi som standard, herunder eksempelvis en økonomiske standard om at anbringe internt i kommunen, kan have stor betydning for deres skønsmæssige overvejelser. Dette fordi den økonomiske strategi i kommunen, har en betydning for valg af anbringelsessted.

Som det fremgår af vores analyse, er det forskelligt hvordan ledelsens har betydning for sagsbehandlerne skønsmæssige overvejelser, samt hvordan økonomiske standarder har betydning for den enkelte sagsbehandlers skønsmæssige overvejelser.

Vores empiriske fund viser, at økonomien forvaltes forskelligt, afhængig af den autoritet som fastsætter de økonomiske standarder. Der er variation i hvilke økonomiske standarder som fastsættes alt efter ledelsen i den enkelte kommune. Vi har identificeret økonomi som en generel standard, der har betydning for sagsbehandlerne valg af anbringelsessted, men der vil være forskellige variationer af økonomiske standarder, som kan påvirke, hvilke overvejelser der indgår i sagsbehandlerne skøn. Ved at se på økonomi som standard, har vi fundet at økonomi er en del af de organisatoriske overvejelser som sagsbehandlerne gør sig i, i forbindelse med valg af anbringelsessted. Sagsbehandlerne giver udtryk for at de ikke kan afvige fra at medtænke de økonomiske forbehold, da det er de retningslinjer som de er nødsaget til at efterleve i den organisation de arbejder i.

6.4 Skønnet som epistemisk kategori

Vi vil i dette afsnit forsøge at identificere, hvilke normer som har betydning for sagsbehandlerne skøn i forhold til valg af anbringelsessted. Vi vil tage udgangspunkt i Grimens og Molanders (2010), også tidligere nævnte, definition af normer som værende en almen handlingsanvisning. Normen bliver anvisende for, hvad man bør gøre i visse situationer, hvor man skal bedømme under en stor grad af ubestemthed. Skønnet som epistemisk kategori kræver, som også tidligere nævnt, at man slutter sig til en handling ud fra en situationsbeskrivelse i kombination med en norm (Grimen & Molander, 2010: 182-184).

Gennem vores interviews har vi fået mulighed for tilgå sagsbehandlerne udfoldelser af forskellige situationsbeskrivelser, og den handling som de har tilsluttet sig. Vi forsøger ud fra dette at identificere, hvilke normer, som de i kombination med situationsbeskrivelsen, har truffet afgørelse om valg af anbringelsessted ud fra. I dette afsnit vil vi både fokusere på at identificere organisatoriske, faglige og personlige overvejelser som indgår i sagsbehandlerne skøn. Ikke alle overvejelserne kan klart defineres som værende organisatoriske, faglige eller personlige, da vi inden for skønnet som epistemisk kategori identificere normer. Vi har her fundet at felterne er flydende og sammenhængende, og derfor kan de være svære at skille fra hinanden. Vi vil i løbet af analyse forsøge at klargøre hvilke overvejelser vi finder er organisatoriske, faglige eller personlige.

Vi har i nedenstående fokuseret på de normer, som vi har identificeret i vores empiri, og vi har derfor undladt at beskrive alle de normer som Grimen og Molander (2010) udlægger. Normerne vil blive udfoldet i takt med at de bliver identificeret.

6.4.1 Pligt normer

Ifølge Grimen og Molander (2010) findes der som tidligere nævnt forskellige normer, herunder pligt normer. Pligt normer er den form for normer, som gør at vi går fra at se en situation til at udføre en handling (Grimen & Molander, 2010: 183).

I nedenstående citat ser vi, hvordan Uffes skøn primært er styret af det som Grimen og Molander (2010) kalder for pligt normer i akutte situationer, hvor det bliver nødvendigt at gribe ind hurtigt. Tiden bliver her en afgørende faktor i forhold til en forpligtigelse til at handle hurtigt. Pligten bliver fremtrædende, fordi det ofte er i akutte situationer, at den bliver tydeliggjort:

Det var en akut anbringelse. De skulle anbringes den dag, hvor vi skulle ud og snakke med mor om det. Det var i forbindelse med, at der havde været slåskamp mellem moren og hendes kæreste i hjemmet. Det var ikke en førstegangsoplevelse af forskellige uhensigtsmæssige oplevelser, hvor børnene de ligesom havde været bange for deres mor eller hendes liv. Det var hos en akutplejefamilie. Børnene blev flytte herfra, og de blev flyttet igen, det var faktisk ikke særlig godt. (Uffe, 2020: 13)

I ovenstående beskriver Uffe, hvordan beslutningen om at anbringe, skete fra den ene dag til den anden, fordi at man fandt at man havde pligt til at handle ud fra en situation, som var sket i hjemmet. I forhold til valg af anbringelsessted i denne situation, blev børnene anbragt hos en akutplejefamilie. Som Uffe beskriver det var det skøn, som blev foretaget i forhold til at anbringe barnet hos en akutplejefamilie, præget af pligten til at hjælpe, ergo pligt normer (Grimen & Molander, 2010: 183). Dette gjorde at valget af anbringelsessted blev en akutplejefamilie, fordi det var dette som var muligt på daværende tidspunkt. Det bliver i de akutte situationer, pligten til at træde til og hjælpe, som bliver afgørende for handlingen. Det vil sige i denne specifikke situation at anbringe i en akutplejefamilie. Overvejelsen omkring hvor man anbringer barnet bliver på en måde sekundært, da det primære fokus i disse situationer er at træde til nu og her. Målet bliver her ikke at finde en langvarig løsning i forhold til anbringelsessted, men det som bliver altoverskyggende i forhold til handlingen, bliver pligten til at hjælpe i situationen (Grimen & Molander, 2010: 183).

Hanne beskriver, hvordan en anbringelse i akutplejefamilie kun er en midlertidig løsning "Det var en akutplejefamilie jeg valgte at anbringe i. Når man vælger en akutplejefamilie er det midlertidigt, og man skal finde en blivende plejefamilie eller et blivende sted til barnet bagefter. (Hanne, 2020: 34)

Ovenstående citat understreger at pligten bliver det presserende i handlingen, og valget af anbringelsessted bliver sekundært i første omgang. Synergien, mellem situationen og handlingen, bliver her styret af pligt normer og en forpligtigelse til at hjælpe.

Yderligere fortæller Hanne, hvordan tid kan være en afgørende faktor i forhold til pligten til at handle på kort tid:

Lige i det her tilfælde, så er barnet anbragt direkte fra fødslen, så altså forældrene havde 45 min med deres barn, og så satte vi ind med en plejemor under indlæggelsen. Ja, så nogle gange så skal tingene gå rigtig stærkt. Ja i denne situation, så blev det akut kejsersnit, hvor vi blev ringet op af hospitalet og fik at vide, at nu er det nu, og så sætter vi ind. (Hanne, 2020: 35)

I Hannes udsagn bliver det tydeliggjort, hvordan tid bliver en faktor i forhold til, hvordan man vælger at handle. Tanken omkring kontinuitet i anbringelsen viger frem for pligten til at handle hurtigt.

Når sagsbehandlerne handler ud fra pligt normer, ser vi at faktorer som normalt har betydning i valg af anbringelsessted bliver nedprioriteret. Pligt normerne bliver det mest væsentlige i forhold til andre faktorer eller normer, som normalt har en betydning på sagsbehandlerens skøn i forhold til valg af anbringelsessted, eksempelvis økonomi, hvilket bliver tydeliggjort i nedenstående:

Det kommer helt an på situationen. De tre børn som blev anbragt, der var økonomi ikke et spørgsmål. Det var en akutplejefamilie, som var rigtig dyrt. Det var heller ikke den bedste løsning. Vi flyttede dem relativt hurtigt. Det var en rigtig ærgerlig sag. Der var økonomi på ingen måde afgørende. Men i forhold til den sag, jeg havde længere tid med, der blev det et spørgsmål. Så økonomi går ind og påvirker, når vi forbereder os på den, og det er jo ikke forkert, det kan så bare betyde at det bliver lidt trukket i langdrag nogle gange. (Uffe, 2020: 16)

Vi fandt tidligere i vores analyse ud af at økonomi er en strukturel faktor, som påvirker sagsbehandlerens skøn i forhold til anbringelsessted. Ovenstående citat viser hvordan pligt normer i visse situationer, bliver en overskyggende faktor i forhold til valg af anbringelsessted. En vigtig opgave i det sociale arbejde er at hjælpe, så det må derfor antages, at man i de akutte situationer, bliver drevet af pligten til at hjælpe så hurtigt som muligt. I disse akutte situationer bliver pligten en overskyggende faktor, i forhold til andre faktorer som ellers normalt indgår i sagsbehandlerens overvejelser omkring valg af anbringelsessted.

6.4.2 Instrumentelle normer

Der findes også de normer, som Grimen og Molander (2010) kalder for instrumentelle normer. Dette beskriver de som normer der udtrykker en mål-middel relation. Her omhandler det situationer, hvor man har et ønske eller en intention, hvor handlingen kan være med til at realisere dette. Normer er her bindeledet mellem et ønske eller intention og handlingen (Grimen & Molander, 2010: 183). Uffe fortæller om en sådan norm:

Så der er noget med tidens trends. Det her med at finde en så normal familie som muligt. Det har været udgangspunktet, hver gang vi har anbragt i plejefamilie. Så har det været at finde, så normaliseret forhold som muligt, som gør at barnet kan få nogle ressourcer. Vi kan ikke ændre barnets forældre mere end vi kan. Men vi kan give dem en forståelse af hvad de har med sig. Så er de styrket i det, så de kan lære at navigere rundt i de vilkår som de har med sig. (Uffe, 2020: 14)

Uffe beskriver ovenfor hvordan udgangspunktet for at anbringe i en plejefamilie, er at barnet skal vokse op under så normale vilkår som muligt. Han beskriver dette som en trend, hvilket kan referer til at der med Barnets Reform i 2011 blev sat fokus på en styrkelse af anbringelser i plejefamilier. Dette tolker vi som værende både en organisatorisk og faglig overvejelse omkring valg af anbringelsessted. Dette da han beskriver det som en mere generel tendens, som er gældende for flere sagsbehandlere end blot ham selv.

Marlene fortæller herunder også hvordan overvejslen omkring et så normalt børneliv som muligt indgår i hendes beslutning omkring valg af anbringelsessted:

Vi trækker selvfølgelig på viden om en normalitet, hvor har man det bedste børneliv. Det mener vi som udgangspunkt er hos en familie ikke? Og derfor tager vi selvfølgelig også plejefamilie som første udgangspunkt. Ligesom at vi også mener, at man skal gå på en almindelig skole. Selv hvis man er på døgninstitution, skal man gå i almindelig skole i nærområdet, og ikke i intern skole. Så der er hele det her med, så tæt på civilsamfundet og tæt på normalitet som muligt. Også selvom man har lidt særlige rygsække med sig som udsat barn. (Marlene, 2020: 57)

Marlene beskriver, hvordan hun trækker på faglige viden omkring normalitet, og hvad der er det bedste børneliv. Ifølge Marlene er det hos en familie, hvorfor hun som udgangspunkt ønsker at anbringe i plejefamilie, så det kommer tæt på denne norm.

Normen, omkring et så normalt børneliv som muligt, bliver her en faglig overvejelse, som har betydning for valg af anbringelsessted. Marlene giver udtryk for at det er vigtigt med en helhedsorienteret indsats, som er en socialfaglig viden omkring børns og unges trivsel og udvikling. Ifølge Marlene er det vigtigt at alle aspekter af barnets eller den unges liv kommer så tæt på "normaliteten" som muligt, på trods af at de har nogle udfordringer med sig. Marlene pointerer vigtigheden af, at børn og unge skal være tæt på civilsamfundet og ikke stå udenfor fællesskabet. Derfor mener hun, at børn og unge skal gå på et skoletilbud, som udbydes til alle skolebørn og ikke på et internt skoletilbud knyttet til eksempelvis en institution.

Yderligere fortæller Thomas, hvordan han mener at plejefamilier kan give børn og unge et normalitets forhold, som institutioner ikke kan tilbyde:

Jeg er rigtig stor fan af plejefamilier. Jeg syntes at døgninstitutioner gør et godt stykke arbejde for nogle børn(...). Der er en identitetsdannelse og et normalitets forhold, som bliver styrket i en plejefamilie kontra på en døgninstitution, syntes jeg. (Thomas, 2020: 29)

Thomas italesætter, hvordan han personligt foretrækker plejefamilie som anbringelsestype. Dette da han pointerer at plejefamilie som anbringelsestype styrker børn og unges identitetsdannelse, fordi de får en familierelation, som institutioner ikke har mulighed for at give dem. Det bliver en personlig overvejelse funderet i et faglig argument.

Hanne fortæller:

Så vil jeg helt klart sige at jeg vil foretrække en plejefamilie for netop at give barnet tilhørsforholdet til noget, der er så normalt som muligt. Det er min erfaring at fx børn i 8-10 års alderen, selvfølgelig også ældre, at det faktisk oftest betyder rigtig meget for dem at de ikke altid har en følelse af at være anbragt. Men at de faktisk hører til et sted, hos noget der ligner en normal familie, eller i hvert fald får følelsen som en normal familie. Der er jo mange

børn, ligesom dem i 9-10 års alderen, hvor det er rigtig rart for dem egentligt bare at kunne sige, "hjemme hos mig" eller "hjemme hos min mor og far". Dette selvom barnet er bevidst omkring at det ikke er deres rigtige forældre, og at de ser deres rigtige forældre. Så den der følelse af at være normal, ligesom alle andre: "hjemme hos mig, skal vi også holde MGP aften på fredag" eller noget andet. Så ud fra det perspektiv, så er det jo altid at foretrække at man kommer hjem i et så normalt og hjemligt miljø, hvor man kan have en så normal opvækst så muligt. (Hanne, 2020: 38)

Hanne beskriver hvordan normen, om et så normalt børneliv som muligt, har en betydning i forhold til valg af anbringelsessted. Hanne har en forventning om at et barn ville kunne få en så normal opvækst som muligt hos en plejefamilie, frem for på en institution. Dette kan have noget at gøre med at rammerne i en plejefamilie minder mere om de rammer, som findes hos en normal familie. Intentionen, om et så normalt børneliv som muligt, er her styrende for Hannes valg af anbringelsessted.

I vores empiri har vi fundet at sagsbehandlerne udtrykker et ønske om at et barn eller en ung, skal have et så normalt børneliv som muligt. Dette er en instrumentel norm, som er styrende for den handling, som sagsbehandlerne foretager, og som spiller en rolle i forhold til, hvor de vælger at anbringe et barn eller en ung.

Når sagsbehandlerne refererer til normalitet eller et så normalt børneliv som muligt, er der ikke udspecificeret en tydelig eller entydig definition af dette. Vi har valgt at lade det være op til den enkelte sagsbehandler, hvad de vægte inden for dette. Det er derfor forskelligt fra sagsbehandler til sagsbehandler om de vægter normen, om et så normalt børneliv som muligt, som en organisatorisk, personlig eller faglig overvejelse. Men vi har forsøgt at tydeliggøre dette, når vi har fundet det empirisk muligt at sondre mellem disse.

Nedenstående citat belyser, hvordan det normale omsorgsmiljø har stor betydning for, at Marlene ønsker at barnet skal anbringes hos en plejefamilie:

Småbørn har behov for noget, der så normalt som muligt og det vil en plejefamilie altid være. Vi var på vej til at finde en plejefamilie, men det lykkedes ikke, og mor fik det ikke bedre, så der var vi ude i en akutplejefamilie (Marlene, 2020: 61).

En anden væsentlig faktor, som Marlene referer til, er alder. Barnets eller den unges alder kan være en væsentlig faktor, som har betydning for sagsbehandlerens tiltro til, om barnet kan indgå og fungere i et normalt omsorgsmiljø og familie. Alder som faktor spiller en rolle, i forhold til den instrumentelle norm, omkring et så normalt børneliv som muligt.

Anders fortæller, ligesom Marlene, hvordan alder får en betydning for valg af anbringelsessted:

En ung som er i 14-15-16 års alderen, der vil det bare være rigtig svært for den unge, at skulle indgå i de rutiner, der er hos en plejefamilie. Det vil kræve rigtig meget af plejefamilien også at skulle gå ind i, og hvad skal man sige, rigtig lave et kæmpe stort behandlingsarbejde. Det kan de fleste plejefamilier simpelthen ikke holde til. Men jo yngre børnene er, jo mindre er sandsynligheden for, at man vil vælge en institution. Der vil det mere være plejefamilier. Jo ældre de er, jo større er sandsynligheden for at det vil blive institution (Anders, 2020: 95).

Anders fortæller hvilken betydning alder har. Alder får en betydning for, hvorvidt sagsbehandleren tror på, at barnet vil kunne indgå i de dynamikker, som der er i en plejefamilie. Dette tyder på at alder blive en både personlig og faglig del af de overvejelser som Anders har i forbindelse med valg af anbringelsessted. Dette da det både kan være fagligt funderet i viden omkring alder og tilknytning, samt personlige erfaringer.

Den instrumentelle norm, om et så normalt børneliv som muligt, står ikke alene. Den kan blive påvirket af andre faktorer, som kan have betydning for hvorvidt man tror at det ønske eller den intention som man har, kan blive realiseret (Grimen & Molander, 2010: 183). Det vil sige at et universalt ønske og intention om, at børn får et så normalt børneliv som muligt i en plejefamilie, bliver påvirket af hvorvidt man tror at anbringelsen kan lykkes. Sagsbehandlerne i vores empiri ser alder, som en væsentlig faktor i forhold til hvorvidt barnet kan rummes i en plejefamilie.

Alder bliver ikke kun en faktor i forhold til den instrumentelle norm, omkring et så normalt børneliv som muligt i en plejefamilie. Det bliver modsat også en faktor i

forhold til at anbringe unge mennesker på en institution. Dette ud fra en betragtning hos sagsbehandlerne om at unge mennesker kan have svært ved at indgå i de rammer, normer og forventninger som findes hos en plejefamilie.

Om dette fortæller Nour:

Hvis det fx er en ung som er 15-16 år, så syntes jeg at det falder mere naturligt, at det er en institution, afhængigt af barnets problem, også fordi at der er de allerede i en fase, hvor de er ved at selvstændiggøre sig. Det er sådan en af de ting, som spiller ind (Nour, 2020: 4).

I ovenstående citat italesætter Nour, hvordan alder også spiller en rolle. Her beskriver Nour, hvordan hun er mindre tilbøjelig til at anbringe ældre børn i en plejefamilie. Forklaringen på dette bygger på at ældre børn har opbygget nogle faste strukturer og familiemønstre, som er svære at ændre på. Dette tyder ligesom i Anders' udsagn også på, at alder blive en både personlig og faglig del af de overvejelser som Nour har i forbindelse med valget af anbringelsessted. Dette da det både kan være fagligt funderet i viden omkring alder og selvstændighed, samt personlige erfaringer.

Uffe fortæller i nedenstående, hvordan alder kan have en påvirkning på hans skønsmæssige overvejelser omkring valg af anbringelsessted:

Det er nemmere for en plejefamilie at have et yngre barn, i forhold til at der er mere at arbejde med, hvor det kan være en større udfordring med de ældre børn. For det som har sat sig i dem, i forhold til deres situation, fylder mere, og det har sat sig mere i dem. Det er en institution måske mere gearret til (Uffe, 2020: 15).

Uffe giver udtryk for, at jo yngre børnene er, jo nemmere bliver det at sikre at de er i stand til at tilknytte sig til en plejefamilie. Hvis det derimod er en teenager, så beskrives der en vanskelighed i anbringelse i plejefamilie, fordi det kan være svært for begge parter, både for plejefamilien og for den unge.

Yderligere fortæller Nanna om alderens betydning for valg af anbringelsessted:

Jo ældre de bliver, jo sværere bliver det med en plejefamilie, fordi man er så forankret i det familiemønster som man kommer fra. Også fordi nogle af de børn og unge, som det så handler om, de kan have sådan nogle udfordringer, som gør at de kan slide på personalet. Det kan være svært for en plejefamilie at navigere i. For der kan det være nemmere at være i, at der er skiftende personale indimellem, så det ikke er de samme som er der hele tiden. (Nanna, 2020: 66)

Ovenstående belyser, hvilke udfordringer som gør at sagsbehandlerne vælger at anbringe de ældre børn på institution. Flere sagsbehandlere trækker på alder, som en faktor der har betydning, når de skal vælge mellem institution eller plejefamilie. Det kommer klart til udtryk, at det kan være svært at anbringe børn og unge i plejefamilie jo ældre de er. Som forklaring på dette, trækker flere sagsbehandlere på at ældre børn og unge er forankret i det familiemønster som de er vokset op i. Det kan være nemmere for yngre børn at tilknytte sig, samt vænne sig til nye familiemønstre, hvorfor der er en tendens til at anbringe yngre børn i plejefamilie. Ydermere trækker de på at ældre børn kan have nogle udfordringer med sig. Disse udfordringer kan gøre, at det kan være vanskeligt at integrere de ældre børn og unge som en del af familien. Hvis den unge har mange udfordringer, kan det være svært for plejefamilien at rumme, og opfylde den unges behov. Vores empiriske fund viser, at sagsbehandlerne er mere tilbøjelige til at anbringe yngre børn i plejefamilie, og ældre børn og unge på institutioner.

Der opstår her et skisma mellem den instrumentelle norm, det at give børn et så normalt børneliv som muligt, og alder. Alder bliver en faktor i forhold til, at det ikke længere er universelt, at alle børn skal have et så normalt børneliv som muligt, da dette bliver aldersbestemt. Dette kan forklares ud fra det, som Grimen og Molander (2010) kalder for "garantister" eller oversat forsikringsgivere (Grimen & Molander, 2010: 183). En forsikringsgiver er en norm, som skal bringe os fra situationsbeskrivelsen til handling. Forsikringsgiveren er en slutningsregel, som tillader at vi kan gå fra visse præmisser til visse konklusioner. Givet situationen kan man drage en konklusion, som normen er "forsikringsgiver" for. Forsikringsgiveren er her normen om at sikre et så normalt børneliv som muligt (Grimen & Molander, 2010: 183).

Situationen og normen giver tilsammen det som Grimen og Molander (2010) kalder for handlingsgrunden. Handlingsgrunden er både betinget af situationen, samt normen. Det er ud fra disse man drager konklusioner. Vi kan i visse situationer være nødt til at tage visse forbehold eller specificere yderligere vilkår som konklusionen gælder under. I dette tilfælde bliver alder et af de forbehold eller yderligere specificeret vilkår, som i sidste ende har betydning for konklusionen.

Uffe fortæller følgende: "som udgangspunkt, så burde det hedde uanfægtet alder, så skal man anbringes i en plejefamilie eller under så normale forhold som muligt. Sådan burde det være" (Uffe, 2020: 15). Her fortæller Uffe, hvordan han som udgangspunktet ikke mener, at alder burde være en faktor i forhold til at forsøge at give alle børn, et så normalt børneliv som muligt. Men på trods af dette, så ender alder med at være en faktor, fordi det bliver et forbehold, som har en betydning for den endelige beslutning i forhold til valg af anbringelsessted.

Vi har i vores empiri fundet at der også er en anden faktor, som har stor betydning for valg af anbringelsessted. Vi har fundet at behandlingsbehovet eller hvor behandlingskrævende et barn eller en ung er, også har betydning for hvor man vælger at anbringe et barn eller den unge. Denne, ofte i kombination med barnets eller den unges alder:

Jo yngre de er, så skal de i plejefamilie. Der er de heller ikke så dårlige eller de viser det i hvert fald ikke endnu. Eller de kan godt være dårlige, men de er ikke udadreagerende, eller det kan de selvfølgelig også godt være. Men så er de så små, men når de bliver større, så bliver problemerne også større, selv også for plejeforældrene kan det være svært for dem at håndtere dem, og tage dem ind (Laura, 2020: 19).

Ovenstående citat viser hvordan behandlingsbehovet, her i kombination med alder, har betydning for hvor et barn eller ung anbringes. Laura beskriver hvordan hun anser mindre børns problemer, som mere overskuelige og overkommelige, og som nogle plejeforældrene kan håndtere. Dette taler ind i en generel forståelse, som vi har fundet i vores empiri, nemlig at plejefamilier repræsenterer en "normal" familie med rammer, normer og værdier, som er gængse for familier. De kan give kærlighed og varme. Når vi taler om den almindelige plejefamilie, og ikke den kommunale plejefamilie, er der også en generel forståelse blandt sagsbehandlerne

omkring at de ikke er professionelle, og derfor vil der være en begrænsning i forhold til, hvor behandlingskrævende børn eller unge som de vil kan rumme.

Dette kommer Marlene nærmere ind på:

Man kan jo godt have en 5-årig som er behandlingskrævende, og stadigvæk kunne rummes af en plejefamilie. Men det kan være svært med en 14-årig som også har en vis grad af selvstændighed og nogle indre styringer, som er på en anden måde end en 5-årig, som har behov for normalitet, altså har behov for rammer og struktur. (Marlene, 2020: 54)

Marlene fortæller i ovenstående hvordan alder og behandlingsbehov i kombination, kan være udslagsgivende for valg af anbringelsessted. Hun udviser en forståelse af at plejefamilier opfyldte yngre børns behov ved at give dem rammer og struktur i deres hverdag. Det kan derimod være svært at rumme ældre børn med behandlingsbehov, fordi det kan være problematisk for dem at indordne sig under de rammer og strukturer, som plejefamilien har opsat.

Barnets alder, bliver på den måde en form for målestok i forhold til barnets problematikker. De to faktorer ses af nogle af vores informanter som uløselige sammenhængende faktorer, som har betydning for valg af anbringelsessted.

Nour fortæller:

Graden af deres problematikker, og også formen af deres problematikker, hvis det handler om sådan noget med tilknytningsforstyrrelser. Så syntes jeg, at det måske er et dårligt valg at komme dem på en institution, fordi så har de jo brug for at arbejde på det her med at få en tilknytning, og hele deres tilknytningsmønster. Så er det måske bedre, hvis de kommer i en plejefamilie. Hvis det er nogen som er rigtig behandlingskrævende, og har flere diagnoser, såsom personlighedsforstyrrelser. Så kan det måske være rigtig svært for dem at være i en plejefamilie. Så er der også det dilemma, hvis barnet det er meget udfordret, og vi anbringer barnet i en plejefamilie, kommer plejeforældrene så til at kunne holde til det? Og bliver det så sådan en sag, hvor barnet kommer til at opleve flere skift i anbringelsessteder. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, så det er også nogle af de tanker vi gør. (Nour, 2020: 5)

Ovenstående viser hvordan visse problematikker eller udfordringer er knyttet til bedre at kunne håndteres eller afhjælpe i plejefamilie regi. Mens andre er knyttet til at kunne håndteres eller afhjælpes i institutionelt regi. Dette skal muligvis ses i forhold til den diskurs som vi har fundet blandt sagsbehandlerne, omkring at plejefamilierne repræsenterer det normale børneliv, mens institutionen repræsenterer et institutionaliseret børneliv. Tilknytningen kobles til det normale børneliv, hvor man kan danne tilknytning til en familie. Denne tilknytning må anses som værende sværere at danne på en institution, hvilket kan have naturlige aner, idet at der på en institution er stor udskiftning i de voksne. Et barn eller en ung vil derfor ikke kunne have samme kontinuerlige og tætte kontakt til den samme voksen, som det er muligt i en plejefamilie. Citatet illustrerer på den anden side også, hvordan visse udfordringer og behandlingsbehov kan være så krævende, at en plejefamilie muligvis ikke vil kunne håndtere det. På baggrund af dette anbringes børn og unge med stort behandlingsbehov oftest i institutionelt regi, fordi der her er professionelle ansatte som er egnede og rustet til at håndtere disse problematikker.

I tråd med ovenstående fortæller Laura:

Det jeg lægger vægt på, det er egentlig behandlingsbehovet. Det er faktisk det første som jeg sådan tænker på. Når jeg siger behandlingsbehov, så er det jo fx om det er en ekstremt selvskadende, som faktisk er til fare for sig selv, som kan have behov for at der noget professionelt. Men også hvis der er noget psykiatri og personlighedsforstyrrelse af en eller anden slags, som kan være rigtig vanskelig. Skizotypisk sindslidelse. Der er mange af sådan nogle. Det lyder så overfladisk at sige. Men sådan behandlingsmæssige behov. Det kan være, hvor man siger at her der er der behov for dybt professionelt hjælp. Så vil jeg slet ikke tænke netværk, så vil jeg ikke tænke plejefamilier heller (...) det kommer igen an på alderen. For du kan også have behandlingskrævende børn, som måske er otte år, men hvor de godt kan rummes i en plejefamilie (Laura, 2020: 22).

Som Nour og Marlene, beskriver Laura også hvordan et behandlingsbehov af en vis karakter anses som noget der kræver professionel hjælp, og at denne professionelle hjælp ydes bedst i institutionelt regi. Dette kan igen anses som have naturlige aner i det, at når der tales om en almindelige plejefamilie, og ikke en kommunal

plejefamilie, så har de nødvendigvis ikke de samme kompetencer i form af uddannelse og erfaring, som de ansatte på en institution har. Alderen bliver igen en faktor i dette, fordi der her fremstilles en forståelse af, at yngre børn, uanset behandlingsbehov, bedre kan rummes i en plejefamilie. Dette kan muligvis føres tilbage til tanken om at ældre børn altid vil være mere forankret i bestemt tillærte familiemønstre fra tidligere.

Ovenstående citat illustrerer, hvordan alder og behandlingsbehovet i sammenspil med hinanden, hos mange sagsbehandlere, bliver det udslagsgivende for valg af anbringelsessted. Det bliver med forskellig vægtning, men man kan sige at disse to, i kombination, ofte vil danne en ramme for hvor sagsbehandleren mener at der kan findes bedst succes i anbringelsen:

Så igen spiller alderen faktisk også en rolle der. Så kan man så sige at man kan faktisk have et lille barn der bliver anbragt, og som faktisk er behandlingskrævende, eller man med ret stor sandsynlighed kan sige, at dette barn vil have brug for en eller anden form for behandling. Men der kan man godt vægte og så sige at vi giver barnet et normalt omsorgsmiljø, som overhovedet muligt og så sætter vi ind med behandling på en anden måde. Hvis vi fx vælger at give dem et terapeutisk forløb, som så samtidig også kan understøtte plejeforældrene i et videre eller udvidet behandlingsarbejde. Så det kan sagtens være det, der ligesom er hensynet og det overordnet hensyn til at vokse op i så normale rammer som overhovedet muligt. Så tager vi os af behandlingsbehovet på en anden vis. Så stiller vi nødvendigvis ikke de krav til, at plejeforældrene kan det selv. Men at de i hvert fald kan indgå i den behandling, der så bliver iværksat og så arbejde videre med det løbende. Hvis det er et større barn eller en ung der fx er meget aggressiv og udadreagerende, så er det ikke sikkert at man kan finde en plejefamilie, der kan matche og løfte den opgave (Hanne, 2020: 40).

I ovenstående taler Hanne netop ind i at normen og hensynet, om et så normalt børneliv eller omsorgsmiljø, vejer tungt i skønnet om valg af anbringelsessted. Dette bliver dog fortsat i høj grad styret af barnets alder samt behandlingsbehov, fordi Hanne ovenfor, samt det generelle billede som vi har fundet i vores empiri, tyder på at små børn i kombination med et behandlingsbehov godt kan føre til en anbringelse i plejefamilie, mens ældre børn med behandlingsbehov ofte vil føre til en

institutionsanbringelse. Dette understøtter hvordan alder og behandlingsbehov, i kombination, udgør de to mest gennemgående udslagsgivende faktorer i forhold til valg af anbringelsessted. Samtidig viser det, hvordan normen, om et så normalt børneliv som muligt, er den overordnet retningslinje, som her bliver påvirket af de udslagsgivende faktorer alder og behandlingsbehov.

Handlingsgrunden bliver her påvirket af behandlingsbehovet, i kombination med alderen.

Marlene fortæller, hvordan behandlingsbehov især har betydning hos unge:

Så er der selvfølgelig det her med tilknytning ikke? Altså kan du tilknytte dig til en familie? Kan du tilknytte dig til en plejefamilie? Er der nogle behandlingsbehov? Så går man efter nogle, der kan rumme det. Så er der selvfølgelig det her med at vores institutioner til unge i kommune C, er ret specialiseret på ikke? Det her med, er det psykiske diagnoser? Er det kriminalitetstruet? Er det udadreagerende adfærd? Er det indadreagerende adfærd? De her ting tager vi også med i vores overvejelser. Kommer det til kriminalitet, skal der så være sikrede pladser? Skal der ikke være sikrede pladser? Hvad er smittefaren? Eller hvad man nu kalder det ikke? Det jo dét med at anbringe unge sammen. Det er jo ikke altid den bedste løsning. (Marlene, 2020: 57)

Ydermere taler Marlene også ind i en ny faktor, som har betydning for valget af anbringelsessted. Adfærden hos barnet eller den unge bliver en faktor, som yderligere påvirker valg af anbringelsessted. I ovenstående pointerer Marlene især den adfærd som værende eksempelvis kriminalitetstruet adfærd, udadreagerende adfærd, og indadreagerende adfærd.

Som Marlene, fortæller Camilla også omkring adfærd:

Alder og hvilken adfærd barnet har. Det også en vurdering af om det er forsvareligt at sende en ung ud, i fx plejefamilie eller er der nogle vanskeligheder, hvor man tænker at det kan vi ikke tilbyde en plejefamilie, og der skal der være nogle professionelle. Eksempelvis hvis man er meget udadreagerende eller kriminalitetstruet. Der er en af dem, jeg er ved at anbringe, han er meget trodsig, og han vil ikke indgå i nogle krav eller han kan smadre he-

le hjemmet. Så han skal ikke i en plejefamilie, for det skal ikke være utrygt for en plejefamilie at have et barn. (Camilla, 2020: 78)

Camilla fortæller i ovenstående citat om adfærden, og hvordan at den kriminalitetstruet eller udadreagerende adfærd, har betydning for hvorvidt en plejefamilie vil kunne håndtere barnet eller den unge. Så der er ikke blot tale om at en institution vil være bedre egnet til at håndtere de problematikker, som findes hos de enkelte børn eller unge. Men der er også tale om, hvorvidt at plejeforældrene reelt vil kunne håndtere dem, samt om man vil kunne "byde" en plejefamilie den adfærd. Det tyder på at sagsbehandlernes vurdering af om hvor et barn eller ung med kriminalitetstruede adfærd skal anbringes, beror på et ansvar overfor den enkelte plejefamilie, samt forestilling af hvordan anbringelsen vil forløbe, herunder mulig sammenbrud i anbringelsen:

Så tænker jeg at det med højst sandsynlighed, er en ung som har en stor misbrugsproblematik eller er meget kriminalitetstruet, at her vil det med stor sandsynlighed være en institution man vælger at anbringe den unge på (Anders, 2020: 87).

I ovenstående citat illustreres det, hvordan alder og adfærd, i kombination, kan være afgørende faktorer i forhold til valg af anbringelsessted. Anders lægger vægt på disse faktorer, når han skal skønnet vedrørende, hvor et barn eller en ung skal anbringes. Dette da disse faktorer må anses som mindre kompatible i forhold til at indgå i normen omkring det så normale børneliv som muligt:

Det tænker jeg er når de er lidt større. Dem vi anbringer af de unge på institutioner, det er ofte på grund af psykisk sygdom tit ikke? Eller kriminalitetstruet kan man sige. De kommer på institution. (...) De unge, de har også netværk i kommune C på godt og ondt (...) jo større man er jo sværere er det også at komme til at opnå en tilknytning altså få en tilknytning til en plejefamilie. Så det er tit de unge, hvor der er en eller anden form for behandlingsbehov eller der er behov for at få styr på noget kriminalitet at det så bliver en døgninstitution. (Marlene, 2020: 53)

Ovenstående citat understreger hvordan det er de unge mennesker, ofte i kombination med et behandlingsbehov eller en kriminel adfærd, som Marlene mener skal anbringes på en institution eller en døgninstitution. Årsagen til dette beskrives i vores empiri oftest som værende grundet i, at man antager at de vil have svært ved at danne en relation eller tilknytning til en plejefamilie. Her bliver adfærden i kombination med alderen forbeholdt som må tages i forbindelse med handlingsgrunden.

Vi har ved at se på skønnet ud fra Grimen og Molanders (2010) begreb om skønnet som epistemisk kategori fundet, at det skøn som sagsbehandlerne udfører i forbindelse med valg af anbringelsessted, er præget af forskellige normer, herunder pligt normer og instrumentelle normer. Pligt normerne gennemsyre især de akutte situationer, hvor sagsbehandlerne skal anbringe her og nu. I disse situationer er det normen om at hjælpe som bliver den mest væsentlige i forhold til at udføre en handling, og tanker om hvor anbringelsen skal foregå bliver sekundær. I disse akutte situationer bliver den pligt en overskyggende faktor, i forhold til andre faktorer som ellers normalt kan gå ind og påvirke skønnet.

Vi har endvidere fundet at skønnet i høj grad også er præget af en instrumentel norm omhandlende et så normalt børneliv som muligt. Sagsbehandlerne i vores empiri giver i høj grad udtryk for, at de forsøger at anbringe børn og unge der hvor de kan få et så normalt børneliv som muligt. Sagsbehandlerne giver herunder udtryk for, at de mener at børn og unge vil kunne få et så normalt børneliv som muligt i en plejefamilie. Dette fordi at plejefamilien kan give børnene og de unge nogle rammer og strukturer, som minder om dem, som findes i en normal familie.

Vi har i forbindelse med dette fundet, at der er nogle faktorer, som har en indvirkning på denne instrumentelle norm om et så normalt børneliv som muligt. Disse faktorer er alder, behandlingsbehov, og adfærd herunder kriminalitetstruet adfærd. Disse er alle tre faktorer, som vi i vores empiri har fundet, har en påvirkning på om sagsbehandlerne vælger at anbringe et barn eller en ung på institution eller i en plejefamilie. Vi har fundet at sagsbehandlerne giver udtryk for at små børn oftest vil blive anbragt i en plejefamilie, hvor der vil være en større sandsynlighed for at ældre børn og unge, vil blive anbragt på en institution. Dette ud fra en betragtning omkring at ældre børn vil have sværere ved at tilknytte sig til en plejefamilie, herunder indgå i de rammer og strukturer som der findes i en plejefamilie.

Børn og unge med et stort behandlingsbehov eller med en kriminalitetstruet adfærd, er sagsbehandlerne også mere tilbøjelige til at anbringe på en institution.

6.5 Skønnets normative kontekster

Skønnet bliver foretaget i en kontekst af normative forventninger. Det er det som Grimen og Molander (2010) kalder for skønnets normative kontekster. Dette omhandler de kontekster som man foretager skønnet inden for. Grimen og Molander (2010) skelner mellem tre forskellige idealtypiske normative skønkontekster: *Ligebehandlingsprincippet*, reproducerbarhedsprincippet og *individualiseringsprincippet*. Det skal understreges at disse principper kan blandes.

Vi vil i dette afsnit gå nærmere ind i individualiseringsprincippet da vi mener at det er netop denne kontekst som sagsbehandlerne, der sidder og skønne om valget af anbringelsessted, arbejder inden for.

Når vi skal forsøge at se på den kontekst skønnet udøves i, når man skal vælge anbringelsessted, vil idealet være individualiseringsprincippet. Dette princip omhandler at barnet eller den unge skal behandles unikt, samt at forsøge at gøre det som er i barnets eller den unges bedste. Som sagsbehandler opererer man inden for en normativ kontekst, som kræver at barnet eller den unge behandles unikt, herunder at man ser på den unikke situation som det enkelte barn eller den unge står i. Dette for at imødekomme et af de andre idealtypiske kriterier, nemlig ligebehandlingsprincippet, hvilket indebærer at lige tilfælde skal behandles lige. Inden for denne normative kontekst af sagsbehandlere, som arbejder med anbringelser, er forudsætningen for at kunne behandle alle lige, nemlig at alle behandles unikt. Det skal her understreges at det er et idealtypisk billede. Alle ovenfor fremanalyseret parametre, i skønnet som strukturel kategori og skønnet som epistemisk kategori, kan siges i og for sig at være generelle parametre, som der tages hensyn til. Men sagsbehandlerne giver i vores empiri herunder også udtryk for, at man aldrig kan trække fuldkommen generelle retningslinjer, da sagerne ideelt skal behandles individuelt.

Laura fortæller:

Det er jo forskelligt i forhold til hvad for et barn det er. Men jeg vil altid tænke de samme muligheder. Giver det mening? Jeg vil altid tænke netværk,

jeg vil altid tænke plejefamilie, tænke sted, tænke hvad er vigtigt for det her barn. Er det egentlig vigtigere for barnet bare at bo lokalt end det er at bo ved en plejefamilie? Det er de samme emner og områder som kører i mit hoved. Det er jo så forskelligt, hvad det ender i, alt afhængigt af hvad der har betydning for det enkelte barn. Det er meget irriterende at sige. Men ja, der er så forskellige børn og forskellige behov(...). Det er tit det sammen som man trækker på. Så tuner man sig så ind, den der tragt noget... den kender i også. Den der tragt hvor man ligesom har en masse ting og så finde man ud af, hvad er det så der er det rigtigste for det enkelte barn. (Laura, 2020: 22)

Ovenstående citat illustrerer, hvordan skønnet om valg af anbringelsessted i høj grad beror på et individuelt hensyn. De ovenfor fremanalyseret generelle faktorer under skønnet som strukturel kategori og skønnet som epistemisk kategori som har betydning for sagsbehandlerne valg af anbringelsessted, vil være generelle faktorer som sagsbehandlerne tager i betragtning. Men der vil ideelt set aldrig kunne drages helt generelle konklusioner eller retningslinjer, hvilket netop også er det som gøre skønnet uomgængeligt og nødvendigt i disse sager, netop det at skønnet opstår på baggrund af ubestemthed, og at dets formål er at "lukke" for disse (Grimen & Molander, 2010: 180-181).

Omstændighederne omkring valget af anbringelsesstedet, bliver hermed kilderne til ubestemte, da disse altid vil være udtryk for et enkelt barns eller unges unikke situation, og det vil være disse, som gør skønnet uomgængeligt. Anders fortæller at "det er meget forskelligt fra sag til sag" (Anders,2020:88), hvad han trækker på i sin vurdering af, hvor et barn eller en ung skal anbringes. Nanna beskriver, "at det er individuelt for hvilket barn man har med at gøre. Det forskelligt hvad det er, de har brug for. Det er ikke det samme" (Nanna, 2020:65).

I tråd med dette beskriver Thomas:

Det afhænger jo selvfølgelig af, hvad det handler om. Hvis barnet eksempelvis er behandlingskrævende, og hvilken form for behandling det så kræver. Nogle steder er gode til autister, nogle steder er gode til de udadreagerende osv. Så det vil jo også være forskelligt. (Thomas, 2020: 29)

Både Anders, Nanna og Thomas giver enstemmigt udtryk for at de ønsker at behandle alle sager individuelt, og beskriver vigtigheden i dette. Der er forskellige

faktorer som gøre det nødvendigt at vurdere sagerne individuelt, hvilket generelt karakteriserer socialt arbejde, da man ofte ikke arbejder med en homogen gruppe.

Vi har i ovenstående fundet, at sagsbehandlerne arbejder ud fra et ideal om at behandle hver enkelt barn eller ung unikt. Der vil aldrig kunne drages helt generelle konklusioner eller retningslinjer, hvilket netop gøre skønnet uomgængeligt og nødvendigt i disse sager, netop det at skønnet opstår på baggrund af ubestemthed, og at dets formål er at "lukke" for disse. Vi vil i Analysedel 2 benytte Lipsky (2010) til at komme nærmere ind på, hvad der har betydning for at sagsbehandleren har mulighed for at efterleve dette.

6. 7 Hvorfor skønnet kan være normativt problematisk

Når man skal træffe en beslutning om hvor et barn eller en ung skal anbringes, så er det ifølge Grimen og Molander (2010) afhængig af den professionelle som udøver skønnet. Det vil hermed altid være en del af skønnet, at de personer som laver skønnet, kan nå frem til forskellige konklusioner. Grimen og Molander (2010) beskriver, hvordan dette både kan være på grund af de beskrivelser som sagsbehandleren skønner ud fra, de traditioner samt erfaringer som den enkelte sagsbehandler har med sig.

Sagsbehandlerne kan have forskellige mængder af erfaring. Dette kan være med til at påvirke bedømmelsen. Herunder er en personlige erfaring, både fra ens privatliv og ens arbejdsliv, præget af de specifikke situationer som vi har været igennem hver især. Disse kan have betydning for vores måde at udvælge fakta på, samt vores moralske værdier. To personer som begge udarbejder et skøn, både grundigt og samvittighedsfuldt, kan alligevel nå frem til forskellige konklusioner (Grimen & Molander, 2010: 192-194).

Nedenstående citat illustrerer, hvordan Camilla ikke altid er enig i de beslutninger som der bliver truffet. Dette på baggrund af at hendes personlige erfaringer er i modstrid med de traditioner der findes på arbejdspladsen. Skønnet bliver her normativt problematisk fordi de forskellige normer er modstridende:

Jeg kan godt gå frustreret fra et visitationsmøde, hvor de har besluttet at det skal være et internt tilbud, og kan tænke at det er også meget fint. Men jeg sidder selv med en overbevisning om, at det ikke kommer til at hjælpe barnet. Nogle gange tror jeg at det kommer til at hjælpe, og nogle gange tænker jeg nej. For hvis man anbringer barnet, måske sammen med deres venner som man tænker er i det dårlige miljø, så kan det medvirke til at barnet kommer yderligere på kanten af samfundet. (...) Nogle der er sådan lidt kriminalitetstruet, der har jeg en overbevisning om, at det nogle gange er godt at fjerne dem fra netværket og give dem en start et andet sted. Så jeg er ikke altid enig i den beslutning som bliver truffet. Men hvis det er dét de beslutter, så er det lidt ude af mine hænder. Så er det en ledelsesbeslutning (...). De følger en strategi og overbevisning, og det kan jeg ikke gøre noget ved det (Camilla, 2020: 76).

Ifølge Camillas udsagn, så er Camilla og hendes ledelse ikke altid enige i, hvad der i dette tilfælde vil være i barnets bedste. Hun sætter spørgsmålstegn til om beslutningen beror på barnets bedste eller om valget bliver truffet for at efterleve den strategi og overbevisning, som ledelsen har opsat. Der ses i ovenstående, hvordan forskellige modsatrettede interesser kan skabe konflikter. Ledelsesstrategien om at anbringe internt er ikke forenelig med Camillas personlige erfaring, som beror på at det vil være i barnets eller den unges bedste at fjerne dem fra et netværk, som fastholder dem i en kriminel løbebane.

I nedenstående bliver det tydeliggjort, hvordan en afgørelse kan blive påvirket afhængig af, hvilken sagsbehandler som sidder med sagen. Der ses herunder også hvordan de erfaringer man har med sig kan påvirke skønnet, eksempelvis hvordan ens tankesæt er forankret i ens erfaringer og måde at arbejde på:

Det er jo noget der er op til den enkelte, og som handler om, hvad man kommer med hver især. Hvad er det for et udbytte man har fået ud fra uddannelse? Hvad er det for en erfaring man har med sig? hvad er det for noget praktisk man har med sig i rygsækken? Rigtig mange har jo været i forskellige kommuner, hvor man har tillært sig lidt forskellige praktiske former. Så der er rigtig meget i den der frihed i skønnet, som påvirker om sagen tager en drejning i den ene eller anden retning. Det skal der ikke være

nogen tvivl om. Det synes jeg sådan set at den sag som jeg skal overtage, er et rigtig rigtig godt eksempel på, hvordan at der sidder en anden rådgiver ved roret, at det kan have en rigtig stor betydning for, hvordan sagen i sin helhed bliver anskuet og håndteret på (Hanne, 2020: 44).

Set ud fra Hannes udsagn er det forskelligt hvad man lægger vægt på, og hvordan man håndterer en sag, afhængig af den måde man udføre det sociale arbejde på. Det tyder på at hvad man har taget med sig fra sin uddannelse, hvilken praktisk erfaring man har, hvor man har været ansat og hvilke arbejdstilgang der har været på arbejdspladsen, har betydning. Dette er nogle af de faktorer, som kan præge den måde man arbejder på. Dette kan tilsammen medføre at skønnet kan være påvirket af, vis øjne som ser på den enkelte sag med. I ovenstående bliver det tydeliggjort, at den enkelte sagsbehandler har en betydning for hvor en sag ender.

Ligesom Hanne, fortæller Thomas også at sagen kan være præget af hvem der udøver skønnet. Ifølge Thomas kan beslutningen være forskellig afhængig af "hvad for en rådgiver eller sagsbehandler der kører sagen, og hvor den endelig ender henne" (Thomas, 2020: 18). Dette viser at valget kan afvige fra hinanden, da sagsbehandlerne som træffer beslutningen "ikke nødvendigvis er helt enig i, at det her er det bedste for barnet" (Thomas, 2020: 18). Thomas har selv overtaget en sag fra en kollega, og han beskriver i nedenstående, hvordan de valg som er blevet truffet ikke er forenelige med hans egen personlige erfaring og faglig viden:

Sådan en sag har jeg da, en helt konkret som jeg skal til at overtage fra en kollega, der skal på barsel. Jeg er faktisk slet ikke enig med mange af de valg som hun har taget undervejs. Så det har jeg da i hvert fald. Jeg har det svært ved bare at skulle fortsætte ud af et spor, som jeg er ret uenig i, og som jeg faktisk slet ikke mener er børnenes bedste. Så når jeg kommer til at overtage denne her sag, så kommer jeg til at kigge på den med nogle nye øjne, og nok også en anden viden og nogen andre fagligkompetencer. Det er måske et meget godt eksempel på, at vi ikke alle sammen har ens viden. Min viden udvikler sig jo hele tiden, og så kommer der jo også nye perspektiver ind i, hvorfor jeg tager de valg som jeg gør, og lægger op til det jeg gør. Der er mange processer i gang og der er mange beslutningsled hvor at man kan blive påvirket eller sagen kan tage en anden drejning (Thomas, 2020: 42).

I ovenstående kommer det til udtryk, hvordan ens synsvinkel og måde at arbejde på, kan påvirke en sag. I ovenstående fortæller Thomas om oplevelsen af at overtage en sag fra en kollega. Thomas ser sagen med nye øjne, og er ikke enig i de beslutninger kollegaen har truffet. Han trækker på en anden viden og nogle andre kompetencer. Ifølge Grimen og Molander (2010), er dette en naturlig del af skønnet, da det altid vil være afhængigt af den professionelle som udøver skønnet. Bedømmelsen bliver påvirket af både erfaringer og værdier.

Ovenstående illustrerer, hvordan skønnet kan blive forvaltet og udøvet forskelligt, afhængigt af den enkeltes sagsbehandlers personlige og arbejdsmæssige erfaringer, og lokale traditioner. Bedømmelsen, og i sidste ende afgørelsen om, hvor et barn eller en ung skal anbringes kan være påvirket af disse faktorer, og skønnet kan her blive normativt problematisk. Selvom at sagsbehandlerne laver skønnet, både grundigt og samvittighedsfuldt, kan de alligevel nå frem til forskellige konklusioner.

6.8 Sammenfatning - Analysedel 1

Vi har i denne analyse set på skønnet ud fra Grimen og Molanders (2010) begreber om skønnet som strukturelt- og epistemisk kategori.

Ved at se på skønnet som strukturel kategori, har vi fundet at sagsbehandlerne tager afsæt i et svagt skøn, da man tager afsæt i standarder som er fastsat af ledelsen.

Vi har fundet, at økonomi som standard har betydning for skønnet. Dette fordi at den økonomiske strategi som den enkelte kommunen arbejder ud fra, har en betydning for sagsbehandlernes valg af anbringelsessted. Eksempelvis har vi fundet at der i nogle af de kommuner, hvor vi har foretaget interviews er pålagt sagsbehandlerne en økonomisk standard, som indbefatter at sagsbehandlerne skal anbringe internt i kommunen. Økonomi bliver en del af de organisatoriske overvejelser som sagsbehandlerne gør sig i, i forbindelse med valg af anbringelsessted.

Vi har fundet at det er forskelligt, hvordan ledelsens som autoritet, samt hvordan økonomi som standard påvirker den enkelte sagsbehandlers skøn. Hvordan sagsbehandlernes skøn bliver påvirket af disse vil variere fra kommune til kommune.

Vi har ydermere set på skønnet som epistemisk kategori. Her har vi fundet, at det skøn som sagsbehandlerne udøver, i forbindelse med valg af anbringelsessted, er præget af forskellige normer, herunder pligtenormer og instrumentelle normer.

Vi har fundet at pligtenormer ofte styre valget af anbringelsessted i akutte situationer, hvor sagsbehandlerne skal træffe afgørelse om hvor et barn eller en ung skal anbringes her og nu. I disse situationer vælger sagsbehandlerne ofte at anbringe et barn eller en ung der hvor det er muligt og de er styret af pligten til at hjælpe og træde til handling her og nu.

Vi har fundet at skønnet i høj grad også er præget af en instrumentel norm omhandlende et så normalt børneliv som muligt. Sagsbehandlerne giver i høj grad udtryk for, at de forsøger at anbringe børn og unge, hvor de kan få et så normalt børneliv som muligt. De vægter her plejefamilie som anbringelsestype, da det minder om en normal familie. Nogle faktorer som har en indvirkning på den instrumentelle norm, om et så normalt børneliv som muligt er alder, behandlingsbehov og adfærd, herunder kriminalitetstruet adfærd. Disse er alle tre faktorer, som vi i vores empiri har fundet, har en påvirkning på om sagsbehandlerne vælger at anbringe et barn eller en ung på institution eller i en plejefamilie. Vi har fundet at sagsbehandlerne give udtryk for at små børn oftest vil blive anbragt i en plejefamilie, hvor der vil være en større sandsynlighed for at ældre børn og unge, vil blive anbragt på en institution. Dette ud fra en betragtning omkring at ældre børn vil have svært ved at tilknytte sig til en plejefamilie, herunder indgår i de rammer og strukturer som der findes i en plejefamilie. Børn og unge med et stort behandlingsbehov eller med en kriminalitetstruet adfærd, er sagsbehandlerne også mere tilbøjelige til at anbringe på en institution.

Vi har i vores analyse også forsøgt at se på skønnets normative kontekst. Vi har her fundet at sagsbehandlerne arbejder ud fra et idealtypisk kriterier, kaldet individualiseringsprincippet. Idealet er her at behandle hvert enkelt barn eller ung unikt. Dette omfatter at man ser på den unikke situation, som det enkelte barn eller den unge står i. Dette for at imødekomme et af de andre idealtypiske kriterier, ligebehandlingsprincippet. Inden for den normative kontekst af sagsbehandlere, som arbejder med anbringelser, er forudsætningen for at kunne behandle alle lige, at alle behandles unikt. Der vil aldrig kunne drages helt generelle konklusioner eller retningslinjer, hvilket netop også er det som gøre skønnet uomgængeligt og nød-

vendigt i disse sager, netop fordi at skønnet opstår på baggrund af ubestemthed, og at dets formål er at "lukke" for disse.

Vi har til slut set på hvorfor skønnet kan være normativt problematisk. Vi har ud fra vores empiri fundet at skønnet om valg af anbringelsessted, kan forvaltes og udøves forskelligt, afhængigt af den enkeltes sagsbehandlers personlige og arbejdsmæssige erfaringer, og lokale traditioner. Bedømmelsen og i sidste ende afgørelsen, om hvor et barn eller en ung skal anbringes, kan være påvirket af disse faktorer. På trods af at sagsbehandlernes skøn både er udført grundigt og samvittighedsfuldt, så kan de alligevel nå frem til forskellige konklusioner.

7 Analyседel 2

Vi har i vores forudgående analyse, ved hjælp af Grimen & Molander (2010), fundet at der er forskellige standarder, som har en betydning for sagsbehandlernes skøn i forhold til valg af anbringelsessted.

Vi vil i dette afsnit ved hjælp af Michael Lipsky (2010) se på sagsbehandlernes daglige praksis, og hvordan disse standarder har betydning for deres arbejdsgang. Vi ønsker her at videreføre de standarder, som vi ved hjælp af Grimen og Molander (2010) har identificeret i Analyse del 1.

Vi vil ydermere undersøge, hvilke organisatoriske, faglige og personlige overvejelser, som sagsbehandlernes gør sig i forbindelse med valg af anbringelsessted.

Vi ønsker at se på hvordan sagsbehandlernes handle-mæssige råderum bliver påvirket af fastsatte standarder, og hvordan dette kan påvirke deres beslutning.

7. 1 Standarder som skaber krydspres

Ifølge Lipsky (2010) kan frontlinjemedarbejderen være splittet imellem de politiske og organisatoriske krav i forhold til at effektivisere på den ene side, borgernes krav på den anden side, og deres egne personlige forventninger til det arbejde som de udfører. Der kan i den forbindelse opstå et krydspres i forhold til de modsatte forventninger og betingelser for deres arbejde (Lipsky, 2010: 4).

I nedenstående fortæller Anders om hans daglige praksis:

Jeg er jo en myndighedssagsbehandler. Jeg arbejder jo gerne ud fra at prøve at finde (...) et kompromis i forhold til, hvad vi har mulighed for inden for de

kommunale rammer og inden for servicelovens rammer. Samtidig vil jeg støtte familierne og børnene, så godt som muligt. For familierne kan godt have nogle rigtig gode løsninger på, hvad der ville være bedst for deres børn. Jeg kan måske kun komme med et bestemt antal løsningsforslag og så prøver man lidt og se om det kan forenes (...). Men (...)jeg er jo stadigvæk nødt til at repræsenterer det tilbud, som kommunen har mulighed for (...).Jeg har ikke frihed til at kunne sige, nå men jeg vil prøve at arbejde 110 procent på, at det er den her løsning (...) velvidende at jeg nok ikke ville kunne få den igennem. Det er jo selvfølgelig et lidt svært felt at være i. For (...) man jo sagtens kan være enige med nogle forældre i at, (...) hvis det var det her vi valgte, så ville det være det bedste for barnet. Men på den måde, så arbejder vi jo under et system, der kun har visse valgmuligheder. (Anders, 2020: 96)

Når vi ser på, Anders' daglige praksis ser vi, hvordan de politiske og organisatoriske krav på den ene side, samt familien på den anden side, kan påvirke Anders' arbejdsgang, og hvordan de modsatrettede krav kan være vanskelige at arbejde under.

På trods af at han som sagsbehandler kan vurdere at familien har gode løsninger på, hvad der er bedst for deres barn, kan det være vanskeligt for Anders at tilgode-se deres ønsker fordi at han som sagsbehandler, er velvidende om at det ikke vil blive godkendt. Anders fortæller, at hans arbejdsbetingelser er underlagt de kommunale rammer og servicelovens rammer, som skal overholdes, og at systemet kun har begrænset muligheder. Anders står i midten af forskellige og modsatrettede forventninger, hvorfor der kan opstå et krydspres som kan påvirke hans arbejdsgang, og hermed hvilket sted han vælger at anbringe et barn eller en ung.

Det er her muligt ved at se på sagsbehandlerne daglige praksis, at forstå hvordan organisatoriske mål påvirker denne. En af konsekvenserne er her at Anders ikke altid kan træffe den beslutning, som han vurderer er i barnets bedste, da han arbejder i et felt som er underlagt visse restriktioner og har begrænset valgmuligheder.

Vi ser her at der kan opstå en *pervers effekt*, da det kan risikere at ske det modsatrettede af intentionerne i servicelovens formålsparagraf 46, hvor det netop uspecificeret siger at man skal varetage barnets bedste.

I nedenstående fortæller Laura, hvordan organisatoriske beslutninger påvirker hendes daglige praksis:

Hvis jeg ikke er enig i det som der bliver truffet beslutning om, så kan jeg kan godt finde på, allerede indledende i min vurdering, at skrive hvad jeg vurderer. Så hvis de vurderer noget andet vil det fremgå i min vurdering. Jeg kan også skrive bare overordnet at ledelsen har truffet beslutning om, så det ikke er mig, men det er ja. Men jeg har været ud for det en gang i kommune A hvor det blev på en døgninstitution, hvor de valgte opholdssted kommunalt, altså i kommunen. Hvor jeg tænkte at det var simpelthen for dårligt til at hun skulle være der (Laura, 2020: 23).

Ovenstående citat tydeliggør, hvordan organisatoriske beslutninger kan have betydning for Lauras arbejdsgang. Laura fortæller at have oplevet at hendes ledelse har truffet en afgørelse omkring at anbringe på et kommunalt opholdssted. Denne beslutning har Laura ikke været enig i. Dette viser hvordan det kan være svært for frontlinjemedarbejderne at opfylde egne personlige og faglige forventninger i det arbejde de udfører. Dette mener vi viser hvordan arbejdsstrukturen kan påvirke deres skøn i forhold til valg af anbringelsessted. Det opstår herved en splittelse. Det er en splittelse som ikke blot er fra organisationen på den ene side og borgeren på den anden. Men en splittelse mellem de organisatoriske krav og beslutninger, og Lauras egen personlige og faglige vurdering. Konsekvensen af dette er, at Laura vælger at indlede vurderingen med sin egen vurdering, så det bliver tydeliggjort for familien, at det ikke er en beslutning som hun har truffet.

I tråd med dette, fortæller Thomas hvordan der kan opstå et krydspres mellem ledelsen og hans egen faglige vurdering:

Det er lederen, som har det sidste ord. Det er dem som har beslutningskompetencen, det har jeg jo ikke. Jeg kan blive ved med at argumentere, og jeg kan blive ved med at tage sagen op igen, og på den måde være insisterende og så til sidst, så får de øje på det samme som en selv, så kan de tage det med til et møde. Det er lederen der i sidste ende har sidste ord. Men man kan jo stadig være ihærdig (Thomas, 2020: 29).

Thomas fortæller, at det er ledelsen som har beslutningskompetencen. Hans faglige og personlige vurdering kan tilsidesættes, hvis ledelsen har truffet en anden beslutning. Konsekvensen af dette er, at han er nødt til at kæmpe for at få hans egen personlige og faglige vurdering med i overvejelserne omkring valg af anbringelsessted. Det kræver at Thomas aktivt forsøger at få sagen op til forhandling flere gange. Han er nødsaget til at argumentere for sin sag i håb om at ledelsen kan se nogle af de aspekter, som han vægter. Argumentationen kan kræve ekstra tid, fordi Thomas er nødsaget til at kende hans sager ekstra godt, hvilket kan påvirke hans arbejdsgang, da han er nødt til at foretage legitimeringsarbejde.

I nedenstående beskriver Camilla, hvordan de organisatoriske mål kan have en betydning for hendes arbejdsgang, og hvordan de kan påvirke skønnet:

Vores strategi med at anbringe internt er måske ikke altid det, som jeg er enig i er det bedste. Men rammen er, at vi primært skal anbringe i vores egne tilbud. Det har en påvirkning på om jeg nødvendigvis synes vi gør det der er bedst for barnet eller om vi gør det fordi vi følger selvfølgelig vores strategier og overbevisning (Camilla, 2020: 76).

Camilla beskriver i ovenstående, hvordan valget af anbringelsessted bliver begrænset af en ledelsesmæssig beslutning om at anbringe internt i kommunen. Der opstår her et krydspres mellem de organisatoriske rammer og retningslinjer, og Camillas egen personlige og faglige vurdering. Dette da hun ikke altid er enig med de organisatoriske retningslinjer, herunder en standard om at anbringe internt i kommunen. Camilla fortæller selv, at det har en påvirkning på hendes arbejdsgang. Samtidig fortæller Camilla at hun er i tvivl om hvorvidt en anbringelse internt i kommunen er for barnets bedste, eller om beslutningen beror på en fastholdelse af den arbejdsstrategi og det rammesæt, som er fastsat af ledelsen. Der risikerer her at opstå en utilsigtet konsekvens af den økonomiske standard, og Camilla risikerer at opleve ikke at leve op til de forventninger som hun har til sit eget arbejde. Ved at se på Camillas arbejdsgang finder vi, at der tilsyneladende opstår et skisma mellem de organisatoriske overvejelser på den ene side, og de personlige og faglige overvejelser på den anden.

Vi har i foregående analyse ved hjælp Grimen og Molander (2010) fundet, at økonomi er en strukturel standard, som har betydning for valg af anbringelses-

sted. Tager vi afsæt i Lipskys (2010) teori om Street-Level bureaucracy, kan årsagen til dette være at organisationen skal operere økonomisk ansvarligt (Lipsky, 2010: 171). Dette kan være med til at skabe et krydspres hos frontlinjemedarbejderen i forhold til at agere økonomisk ansvarligt inden for de økonomisk opstillet rammer, samtidig med at de skal imødekomme, hvad de mener der er bedst for det enkelte barn eller den unge.

I tråd med Camillas udsagns, fortæller Anders hvordan hans valg af anbringelsessted, kan blive påvirket af en ledelsesmæssig beslutning om at anbringe internt i kommunen:

Det kan jo godt være en hæmsko nogen gange. Jeg kan jo fx sidde med en sag med en ung, som er på en institution inden for kommunens rammer. Hvor jeg tænker, at det her det fungerer måske ikke rigtig. Den unge har måske ikke lyst til at være på institutionen. Institutionen selv, har måske svært ved at arbejde med den unge. Så kan jeg vurdere at der måske er behov for en anden institution, langt væk fra kommune a. Hvor jeg også måske tænker at et miljøskifte til den unge. Hvor det nogle gange er bedre, at de er et eller andet sted, som bare ligger virkelig virkelig langt væk. Men der kan der være begrænsninger i forhold til, at man måske fra ledelsens side har lagt nogle overordnet rammer, som siger at der skal rigtig meget til, inden at man vil sige at et barn ikke skal være i kommune a.

Anders beskriver, at det kan være vanskeligt at få en anbringelse uden for kommunen, selvom at man skønner, at det er bedst for barnet eller den unge. Den økonomiske standard om at anbringe internt i kommunen, bliver et organisatorisk mål, som sætte nogle begrænsninger for sagsbehandlerne. Det kan være svært at afvige fra disse rammer, selvom at man som sagsbehandler vurderer, at det er mest hensigtsmæssigt at anbringe langt væk, så barnet eller den unge kan få et miljøskift.

Ydermere fortæller Anders i nedenstående, at man kan få afslag på at anbringe i et bestemt tilbud, fordi at ledelsen vurderer at sagens karakter ikke er "alvorlig" nok, i forhold til at kræve en anbringelse uden for kommunen:

Man får måske ofte et argument om at sagen er ikke alvorlig nok, fordi der er selvfølgelig unge, som vi anbringer langt væk fra kommune a. Men det er rigtig svært, selvom man som rådgiver vurderer, at det vil være det bedste. Så vil rammerne være, at du skal først gøre så meget som muligt i forhold til kommunens eget tilbud. Det skal kunne omfatte den unge i målgruppen, og selvfølgelig bliver det jo aldrig sagt sådan rigtig højt, eller det står heller ikke rigtig skrevet nogen steder. Men jeg har i hvert fald en idé om at økonomi også spiller en rolle i det. Selvom man måske ovenfra ikke vil sige det eller vil anvende argumenter om, at det også er vigtigt for børn at være i deres nærmiljø. Der kan der være et dilemma. (Anders, 2020: 99)

En økonomisk prioritering om at anbringe internt i kommunen ser vi har en påvirkning på sagsbehandlerens første valg af anbringelsessted, da de er nødsaget til at finde et anbringelsessted i kommunens egne tilbud først. Anders giver udtryk for at det kræver en ekstra arbejdsindsats af ham, hvis han skal have mulighed for at anbringe et barn eller en ung uden for kommunen. Dette kan påvirke sagsbehandlerens arbejdsgang, da de skal bruge mere tid på at skabe et indgående kendskab til sagen for at kunne argumentere for, hvorfor de skønner at det er nødvendigt. Det bliver her tydeliggjort, at der kan være en splittelse mellem de organisatoriske mål og sagsbehandlerens vurderinger, og at der her opstår et krydspres.

Laura fortæller om hvilken betydning økonomien har i forhold til hendes valg af anbringelsessted:

Jeg har da også været ude for at økonomi også kan spille en rolle, fordi så har vi vores lokale døgninstitution, som så måske ikke er det bedste. Alligevel så bliver det den, som bliver valgt. Det er en del af snakken, også økonomi, og så hvor man får mest for pengene. Det er jo selvfølgelig også væsentligt. Vi skal jo ikke bare ud og bruge flere penge på noget, vi kan få et andet sted billigere. Det er jeg helt med på. Men man skal jo ikke gå på kompromis med kvaliteten. (Laura 2020: 20)

Ovenstående belyser, hvordan økonomi kan være med til at skabe et krydspres mellem Lauras egne forventninger til hendes arbejde, samt de økonomiske ram-

mer som hun skal arbejde under. Prioriteringen af interne tilbud i kommunens eget regi, bliver en økonomisk faktor.

Laura udtrykker, at man i arbejdet kan gå på kompromis med kvaliteten, fordi man skal overholde de økonomiske opstillede rammer, som kan være baseret på, at man skal holde anbringelserne internt i kommunen. Lauras personlige og faglige overvejelser omkring dette, er at det økonomiske perspektiv er væsentligt at have med i sine overvejelser, men at det ikke må forringe kvaliteten i arbejdet. Med afsæt i Lauras udsagn ser vi i tråd med Lipskys (2010) beskrivelse af krydspreset, hvordan Laura skal opererer økonomisk ansvarligt inden for de organisatoriske opstillede rammer, samtidig med at hun skal forsøge at imødekomme barnets bedste.

Vi har i ovenstående identificeret, hvordan sagsbehandlerne kan opleve at der opstå et krydspres grundet forskellige modsatrettede forventninger.

Vi har fundet at økonomi, som en standard, er med til at skabe et krydspres hos sagsbehandlerne. Sagsbehandlerne skal nemlig arbejde under nogle økonomiske rammer, samtidig med at de skal forsøge at sikre barnets bedste. Eksempelvis kan en økonomisk standard, om at anbringe internt, gøre at sagsbehandlerne ikke kan anbringe barnet eller den unge det sted som de skønner er for barnets bedste. Disse standarder, som er med til at skabe et krydspres, kan medføre at sagsbehandlerne skal argumenter ekstra for deres valg. For at få det som sagsbehandlerne skønner igennem, er de nødsaget til at foretage legitimeringsarbejde. Krydspreset får en betydning for sagsbehandlernes overvejelser omkring anbringelsessted, fordi at der ikke altid er en synergi imellem de organisatoriske overvejelser på den ene side, og de personlige og faglige overvejelser på den anden side.

7.2 Tid som en ressource og mængden af sager

Vi har i Analysedel 1 fundet at sagsbehandlerne arbejder inden for en normativ kontekst, som kræver at barnet eller den unge behandles unikt. Idealtypisk arbejder sagsbehandlerne inden for et individualiseringsprincip.

Vi vil i dette afsnit benytte Lipsky (2010) til at undersøge, hvad forudsætningerne er for at efterleve dette.

Lipsky (2010) beskriver, hvordan de to mest typiske årsager til at frontlinjemedarbejderne kan have svært ved at udføre deres arbejde er, hvor mange borgere de

har på deres sagsstamme, samt den tid de har til rådighed. Frontlinjemedarbejderen har generelt en stor mængde af sager, og dette gør det svært for dem at opfylde de krav, som der stilles til dem (Lipsky, 2010:29).

Sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for, at forudsætningen for at behandle det enkelte barn eller den unge unikt, i høj grad afhænger af deres mulighed for at have et indgående kendskab til den enkelte sag, samt det enkelte barn. En af møderne hvorpå sagsbehandlerne har mulighed for at opnå stor indsigt, samt stort kendskab til det enkelt barn er gennem børnesamtalen. Sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for at tid som ressource i denne kontekst, har en betydning for muligheden for at eksempelvis at afholde børnesamtalen, og hermed muligheden for at opnå kendskab til det enkelte barn. Uffe fortæller:

Det er mere i forhold til arbejdsvilkår. For hvis jeg har færre sager, så har jeg mere tid. Hvis jeg har mere tid, så har jeg mulighed for at prioritere tre gange børnesamtaler til at være inden for en måned med et barn i forhold til anbringelse. Hvorimod hvis ikke jeg har tid, så bliver det en børnesamtale og som så bliver det, som bliver det afgørende. Børnesamtaler har jo stor betydning for, hvor godt jeg kan matche barnet, og kan beskrive overfor den her plejefamilie, ved i hvad? Han er sådan en, som har et glimt i øjet, når vi snakker om fodbold og bam bam. Det kan jeg jo slet ikke gøre på en samtale. (Uffe, 2020:18)

Citatet ovenfor illustrerer, hvordan kendskabet til barnet har en betydning for valg af anbringelse, herunder i forhold til muligheden for at finde et anbringelsessted, som kan matche barnets eller den unges behov. Men også interesser og andre parameter, som kan have betydning for anbringelsen. Kendskabet til barnet eller den unge, og herunder sagen, ser i vores empiri ud til at have en betydning for sagsbehandleres mulighed for at behandle barnet eller den unge unikt. Ud fra vores empiriske fund ser det primært ud til at have betydning i forhold til det mere specifikke valg af den enkelte plejefamilie eller institution, og ikke i så høj grad om valget lander på enten plejefamilie eller institution. Dette valg ser ud fra vores empiri fortsat ud til at være styret af de fremanalyseret parametre i Analysedel 1.

Nanna fortæller om den daglige praksis:

Generelt skøn om anbringelsen nej. Men alt hvad der hænger sammen med det, når jeg har tid. Og det er det, som er en udfordring. Fordi når jeg har tiden til det, så er det min børnesamtale, som er afgørende for, hvad for en type familie leder jeg efter, hvad for et miljø kunne gøre sig gældende, er det et landligt miljø? Er det noget bymiljø? Der bliver det deres behov, der afgør min søgen i processen. Men når jeg ikke har tid til det, hvis jeg kun når at afholde en børnesamtale, hvilket nogen gange er nødt til at ske, og det er røv på alle måde. Så går det jo ud over dem, for så er det en samtale, hvor de skal finde ud af, hvem filan jeg er. Hvis det er første gang vi mødes. Eller hvor de skal finde ud af, hvad betyder det at være anbragt. Det vil sige at deres opmærksomhed er på noget andet end det at finde en plejefamilie. Og så de vilkår jeg får med mig til at finde en plejefamilie, de bliver jo begrænset. Så der skal to-tre samtaler til, før end at man ved hvor en anbringelse skal foregå, så man har fået barnet perspektiv nok i spil og man så kan finde den rigtige anbringelses løsning. (Nanna, 2020: 67)

Ovenstående citat viser, hvordan det kræver indgående kendskab til barnet eller den unge for, at kunne tage de individuelle behov med i betragtning, når der skal træffes beslutning om valg af anbringelsessted.

Nanna understreger, at den individuelle behandling og herunder individualiseringsprincippet, i dette tilfælde i høj grad beror på tid som ressource, da dette er en afgørende faktor for sagsbehandlerens mulighed for at opnå kendskab til den enkelte sag, og hermed til det enkelte barn eller unge.

Lipsky (2010) beskriver hvordan tid er en afgørende faktor i forhold til at frontlinjemedarbejderen kan opfylde de krav som der stilles til dem (Lipsky, 2010:29).

I nedenstående citat beskrives det, hvordan Thomas ikke altid føler at han kan efterleve de krav som han har sat for sit eget arbejde.

Det er rammerne i forhold til min sags byrde, og dermed også mit sagspres. Det kan betyde, at jeg ikke altid er så velinformeret eller så vel inddraget, som jeg bør være. Jeg var myndighedsrådgiver, for ikke så lang tid siden i X kommune, der sad jeg med 53 sager, hvor 15 af dem var tvangssager. Det er meget. Det betyder at jeg havde mine 15 sager som jeg havde fuldkommen styr på, for det var anbringelsessager, tvangssager. Men så var der sager

udover de 15. Jeg tror at jeg havde 25 anbringelser i alt. Der var jo nogle andre sager, som jeg skulle forholde mig til. Jeg traf også nogle afgørelser omkring anbringelser.

Thomas beskriver, hvordan sagsmængden i hans arbejde påvirker, hvor velinformeret han kan være. Lipsky (2010) beskriver hvordan bureaukratiske beslutninger ofte skal træffes under begrænset tid og med begrænset informationer. Beslutningerne er typisk begrænset af omkostningerne ved at indhente informationer, i forhold ressourcer. Dette kan blandt andet være grundet en stor sagsstamme (Lipsky, 2010: 29).

Yderligere fortæller Thomas:

Der er ingen tvivl om, at de timer som jeg prioriterede på de sager, de gik jo fra nogle andre sager. Hvis ikke jeg havde været mig, og prioriteret på den måde, som jeg gjorde, så havde mine afgørelser måske været anderledes. Og samtidig med det, kan vi jo også sige, måske havde der været endnu mere skub i mine handleplaner og i mine afgørelser, ikke om anbringelsen i sig selv, men i processen om anbringelse, hvis jeg havde haft nogle andre rammer, altså mere tid. Så det at jeg sidder så meget foran en computer, det er en udfordring, særligt i anbringelsessager. I min verden, så er det vigtigere at barnet forstår hvad der sker end at det står det rigtige sted. Det synes jeg er omvendt i virkeligheden. (Thomas, 2020: 30)

Thomas beskriver, hvordan han grundet en stor sagsstamme, kun har mulighed for at have indgående kendskab til nogle af hans sager. Lipsky (2010) beskriver i forhold til dette, at frontlinjemedarbejderen, grundet en stor mængde af sager, kan være nødt til at kategorisere nogle af deres sager som "inaktive". Dette betyder ikke nødvendigvis at de er inaktive, men at frontlinjemedarbejderen ikke på daglig basis har tid til at se på disse sager. Dette kan være resultatet af det arbejdspressom frontlinjemedarbejdere arbejder under (Lipsky, 2010:36).

Ydermere beskriver Thomas, at han bruger for lang tid foran sin computer. Der er et lovgivningsmæssigt og organisatorisk krav til at sagsbehandlerne er forpligtet til at skrive notater. Thomas mener dog selv, at det er vigtigere at barnet eller den unge forstår den situation, som de befinder sig, i stedet for at bruge så lang tid foran skærmen. Lipsky (2010) skriver at dette er en organisatorisk faktor, som har en

betydning for frontlinjemedarbejderen. Den naturlige betydning af at skulle bruge meget tid på papirarbejde er, at frontlinjemedarbejdere har mindre tid til deres klienter, hvilket er i overensstemmelse med Thomas' udsagn (Lipsky, 2010: 30). Karakteren af Thomas' opgaver og hermed dokumentationskravet bliver en organisatorisk faktor, som får betydning for valg af anbringelsessted. Thomas ender med at skulle lave legitimeringsarbejde.

Marlene fortæller, hvordan hun i visse tilfælde kan prioritere i arbejdsopgaver på grund af tid og arbejdspress:

Det kan godt være rart at kunne krydse nogle sager af. Sommetider har jeg rigtig mange sager og det kan være svært. Jeg tager nogle gange telefonen eller besvare mails, i stedet for at gå i gang med det som er tungt. Nogle gange tager jeg noget let for ligesom at kunne krydse af, og så have overskud til noget tungere, som at vælge det korrekte anbringelsessted, fordi så har jeg overskud til det. (Marlene, 2020: 57)

Ovenstående citat illustrerer, hvordan Marlene vælger nogle "lette" opgaver så som telefonopkald og mailbesvarelse for at håndtere det arbejdspress, hun arbejder under. Dette for at kunne krydse nogle arbejdsopgaver af listen, som et led til at kunne få mere tid og overskud til nogle tungere sager, som kræver dette. Resultatet bliver at Marlene har mere overskud til at finde det korrekte anbringelsessted. Det kan anses som en metode Marlene har udviklet, til at kunne håndtere det arbejdspress som hun er under. Dette belyser Lipskys (2010) tese, omkring at tid og mængden af sager på sagsstammen, kan have betydning for sagsbehandlernes arbejdsgang.

I tråd med Thomas og Marlene, pointerer Nour ydermere, hvordan tid og for mange sager kan have en påvirkning på beslutningen om valg af anbringelsessted:

Man er også nødt til at tænke på, hvornår frihed er for meget frihed. Man kommer til at træffe nogle forkerte beslutninger, fordi det måske er nemt eller et eller andet i dagligdagens travlhed og stress, og man ikke får snakket beslutningerne godt igennem. Det er i hvert fald nogle af de overvejelser, som jeg har omkring frihed og magt og kompetence. Det kan blive nogle

hurtigere og måske ikke lige så velovervejede beslutninger. Vi sidder med menneskers liv i vores hænder på en eller anden måde. Jeg siger ikke at vi har en endelig indflydelse, for det har vi ikke. Men vi har en indflydelse i, hvordan folks liv kan gå. (Nour, 2020: 9)

I ovenstående beskriver Nour, at man kan træffe forkerte beslutninger, som resultat af hverdagens travlhed og stress. Hvis man ikke har tid og for mange sager, kan det betyde at der bliver truffet nogle hurtige beslutninger. Ydermere fortæller Nour:

Så syntes jeg bare at det skal forvaltes på en ordentlig måde. Jeg ved at vi alle sammen er mennesker og kan lave fejl. Vi skal eliminere nogle af de faktorer, som gør at vi kommer til at lave fejl. (...) i hvert fald mindske dem så meget som muligt. Det betyder meget for mig, at vi også har mulighed for at gå ordentligt ind i sagerne, og at vi har tid til også at gå ind i sagerne, og at vi ikke har for mange sager. For det er også noget af det som kan influere at man træffer de der meget hurtige beslutninger, og det er der en god balance imellem, der hvor jeg er nu. (Nour, 2020: 10)

Nour beskriver hvordan mere tid og færre sager, kan give bedre mulighed for at opnå indgående kendskab til den enkelte sag. Dette gør at man kan eliminere nogle af de fejlvurderinger som bliver truffet, når man har for mange sager og for lidt tid. Nour argumenterer for nødvendigheden af dette, da beslutningen omkring valg af anbringelsessted har en påvirkning på folks liv.

Vi har i denne del af analysen set på hvilke faktorer som har betydning for at sagsbehandlerne kan behandle barnet eller den unge unikt. Sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for at forudsætningen, for at behandle det enkelt barn eller unge unikt, i høj grad afhænger af deres mulighed for at opnå indgående kendskab til den enkelte sag, samt det enkelte barn. En af måderne hvorpå sagsbehandlerne har mulighed for at opnå stor indsigt, samt stort kendskab til det enkelt barn, er gennem børnesamtalen. Sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for at tid som ressource i denne kontekst, har en betydning for muligheden for at eksempelvis at afholde børnesamtalen, samt muligheden for at opnå kendskab til det enkelte barn. Ydermere har vi fundet at mængden af sager som sagsbehandleren har på sin sagsstamme, også har en betydning for om sagsbehandlerne kan opnå indgående kend-

skab til den enkelte sag.

Ud fra vores empiriske fund ser det primært ud til at have betydning i forhold til det mere specifikke valg af den enkelte plejefamilie eller institution, og ikke i så høj grad om valget lander på enten plejefamilie eller institution. Dette valg ser ud fra vores empiri fortsat ud til at være styret af de fremanalyseret parametre i Analysedel 1.

7.3 Rutiner og erfaringer

Lipsky beskriver (2010) hvordan nogle jobs kan være svære at udfylde grundet få ressourcer, som kan resultere i, at frontlinjemedarbejderne udvikler rutiner eller at de "gør som de plejer" (Lipsky, 2010: 31).

Sagsbehandlerne i vores empiri har tilknyttet familieplejekonsulenter, som skal finde den specifikke plejefamilie, som et barn eller en ung skal anbringes i.

Sagsbehandlerne skal derimod selv vælge den specifikke institution, som barnet eller den unge skal anbringes på.

Vi har i vores empiri ikke fundet noget som tyder på at sagsbehandlerne er mere tilbøjelige til at vælge at anbringe i plejefamilie eller institution, grundet at de har plejefamiliekonsulenter til at finde en plejefamilie, og at de selv skal finde en institution.

Ved at se på organiseringen af arbejdet, og ved at se på detaljerne i dette, får vi mulighed for at tegne et generelt billede af, hvilke overvejelser som indgår i sagsbehandlerne valg af anbringelsessted. Vi ønsker derfor at se på, hvordan de ressourcer som sagsbehandlerne har til rådighed, påvirker deres valg af den enkelte institution. Dette bliver her en konkret analyse af sagsbehandlerne valg af den enkelte institution. Vi ønsker at gå ned i dette konkrete valg, fordi disse konkrete detaljer er med til at tydeliggøre nogle mere generelle faktorer, som muliggør belysningen af vores overordnede formål.

Thomas fortæller omkring valget af institution:

Jeg syntes at vi har for dårlige databaser omkring opholdssteder til at finde det. Det har jeg altid efterspurgt og eftersøgt, fordi jeg syntes tilbudsportalen ikke siger ret meget om der er et godt match mellem barnet og stedet. De fleste af stederne, de kan jo næsten det hele, hvis man slår det op. Derfor

benytter vi den faktisk meget lidt. Det er sjældent, at jeg har fundet noget via den. Så det er meget erfaringsbaseret. Hvad andre har af kendskab til og har prøvet, og hvad mig og mine kollegaer gennem tiderne har afprøvet og haft erfaringer med. Hvad kan det her opholdssted særligt? Hvad er de gode til? Er de rigtig gode til sådan noget med struktur? Hvis det er lige præcis det, som barnet har brug for. (Thomas, 2020: 29)

Ovenstående citat illustrerer, hvordan det teknologiske redskab som sagsbehandlere har til rådighed ikke opfylder de krav, som Thomas mener er nødvendige for at kunne finde det rette anbringelsessted til barnet eller den unge. De ressourcer som er stillet til rådighed er derfor ikke tilstrækkelige til at løse opgaven.

I nedenstående beskriver Nanna, at hun ikke mener at brugervenligheden på Tilbudsportalen, som er det teknologiske værktøj de har til rådighed, er tilstrækkelig:

Jeg synes godt at tilbudsportalen kunne være bedre. Den kunne godt være væsentlig nemmere at navigere i, og den kunne også være bedre stillet op. Nogle gange er den heller ikke opdateret, så man tænker nej, der er ledig plads, og så er der ikke alligevel. Dette kan forsinke min arbejdsgang. (Nanna, 2020: 67)

I ovenstående fortæller Nanna, at det teknologiske værktøj kunne være bedre, og at det ofte ikke er opdateret. Der kan her opstå et problem, da vi tidligere ved hjælp af Lipsky (2010) har fundet at frontlinjemedarbejderne kan have svært ved at udføre deres arbejde, fordi de har for mange sager og at tiden er en afgørende ressource. Dette kan have betydning for, hvorvidt de kan opfylde de krav, som er opstillet. Nanna fortæller at der ved at benytte Tilbudsportalen, kan opstå en problematik, fordi den ofte ikke er opdateret. Resultatet af dette bliver, at frontlinjemedarbejderen skal starte forfra med at finde et nyt anbringelsessted, hvorfor der kan opstå forsinkelse for frontlinjemedarbejdernes arbejde.

I nedenstående citat bliver det tydeliggjort, hvordan Hanne ofte trækker på hendes egne erfaringer eller på kollegers erfaringer, i stedet for at benytte det teknologiske redskab, som hun har adgang til. Lipsky (2010) beskriver hvordan det især inden for børn og unge området er væsentligt for frontlinjemedarbejderne at have

et kollegialt rum at sparre i, i forhold til de beslutninger som træffes (Lipsky, 2010: 235):

(...) Tilbudsportalen, hvor der jo er en oversigt over alle de tilbud der er. Men min erfaring er, at det i lige så vid udstrækning handler om, hvad kan man sige, den enkelte rådgiver også selv finder erfaringer med de forskellige anbringelser steder. Så når det kommer til fx institutioner, så bliver det meget et spørgsmål om, at jeg kender det her sted, at jeg har samarbejdet med dem tidligere og de var rigtig dygtige til det (...). (Hanne, 2020: 34)

Ligesom Hanne, så beskriver Nanna yderligere hvordan hun også benytter sine kollegers erfaringer til at finde frem til den rette institution til det enkelte barn eller unge:

Vi kan enten spørge om der er nogle der kender noget, som kunne være værd at gå videre med i forhold til den målgruppe vi har. Så bruger vi kollegerne fx til vores teammøder til at tale om sagen. Fx ham som jeg havde i Januar, hvor jeg sagde han skulle flytte. Vi var i tvivl om det skulle være en plejefamilie eller opholdssted. Der brugte jeg mit team til at blive klogere på det. Altså hvad vej vi skulle gå, og vi blev enige om et opholdssted. Men det var en længere proces kan man sige. Der var ret mange for og imod jo. (Nanna, 2020: 67)

Nanna beskriver i ovenstående, hvordan hun i høj grad trækker på kollegial sparring når hun skal vælge anbringelsessted. Denne kollegiale sparring trækker på erfaringer. Thomas, Nanna og Hanne, trækker alle på deres egen erfaringer, samt kollegaers, i stedet for at benytte det teknologiske redskab som de har til rådighed. Dette kan resultere i, at de ender med at "gøre som de plejer". Dette er ifølge Lipsky (2010) en af de rutiner som frontlinjemedarbejderne kan risikere at udvikle, fordi de ressourcer som de får stillet til rådighed ikke er tilstrækkelige.

Lipsky (2010) peger på at frontlinjemedarbejderne kan være begrænset af deres evne til at absorbere informationer (Lipsky, 2010: 29). Anders fortæller, at "tilbudsportalen kan være rigtig forvirrende at gå ind på, for der kommer alt bare op af, hvad der er. Så går man bare ofte efter, hvad andre kollegaer ligesom har af erfaringer" (Anders, 2020: 91). Dette illustrerer, hvordan den store mængde af data,

som bliver præsenteret på en gang, virker uoverskuelig, hvilket gør at Anders vælger at gøre som han "plejer", og spørger sine kollegaer til råds i stedet for at benytte det teknologiske redskab som der er til rådighed.

Vores empiriske fund viser, at når sagsbehandlerne skal vælge imellem de forskellige mulige institutioner, så benytter de ofte dem de kender i forvejen.

Deres erfaringer med de enkelte institutioner, bliver som oftest det som der vægter i forhold til, hvilken institution de vælger. De benytter her et fagligt fællesskab, i form af sparring med deres kollegaer omkring hvilke erfaringer de har med de enkelte institutioner. De vælger ud fra et begrænset antal af institutioner som de har kendskab til eller som deres kollegaer har kendskab til.

Som årsagsforklaring til dette peger både Anders, Thomas, Nanna og Hanne på at det teknologiske værktøj som de har til rådighed, i forhold til at finde institutioner, ikke lever op til de krav som sagsbehandlerne mener, er nødvendige for at kunne finde den rette institution til det enkelte barn eller den unge. Dette tyder på at der er enighed om, at det vil forlænge processen at bruge dette værktøj.

Dette mener vi fortæller om den generelle proces som der er ved at finde et anbringelsessted, fordi det fortæller at manglende ressourcer og værktøjer, kan være med til at udvikle en praksis, som er forankret i erfaringer og at "man gøre som man plejer". Man risikerer hermed at være blind for nye muligheder og andre anbringelsessteder, som ligger udenfor ens eget kendskab. Ikke at sige at erfaringer skal underkendes, i forbindelse med at vælge anbringelsessted, men det kan skabe et begrænset fundament at vælge anbringelsessteder ud fra.

7.4 Praksismønstre

Vi vil i dette afsnit se på nogle af de praksismønstre som der kan opstå når sagsbehandlerne, skal lave deres skøn vedrørende hvor et barn eller en ung skal anbringes. Dette ønsker vi at undersøge, da det viser os hvilke mekanismer frontlinjemedarbejderne kan udvikle for at håndtere det arbejdspress som de arbejder under, og hvordan disse mekanismer kan påvirke deres overvejelser omkring valg af anbringelsessted.

7.4.1 Private måldefinitioner

Nedenstående citat illustrerer, hvordan der kan sættes nogle mål internt blandt frontlinjemedarbejderne i organisationen, i forhold til, sager der skal ske en anbringelse her og nu, samt anbringelsessager, hvor man kan vente med at anbringe. Vi medtager i dette afsnit ikke de akutte anbringelsessager:

Altså i virkeligheden så burde vi jo anbringe når der er truffet afgørelse om det, men nogle anbringelsessager er jo mere presserende end andre, hvis det er tvangs, så har man jo en tid i børn- og unge udvalget som man skal passe. Men ellers så tænker jeg meget om det gør nogen forskel om vi anbringer i dag eller imorgen. Hvis det gør, så er det så presserende, at man godt kan anbringe med det samme ellers så kan man vente, og så er der også mere tid til at finde et anbringelsessted. (Camilla, 2020: 77)

I ovenstående citat bliver det tydeliggjort, hvordan frontlinjemedarbejderne i organisationen kan prioritere i sagerne. Dette viser at der bliver prioritet efter hvilke sager hvor det er nødvendigt at handle nu og her, og hvilke der kan vente, dette på trods af at der i alle sagerne skal ske en anbringelse før eller siden. Det at opsætte denne form for mål internt i organisationen kalder Lipsky (2010) for private måldefinitioner. Dette sker for at mindske hullet mellem det mulige og ønskværdige (Lipsky, 2010: 144-145).

På trods af det ønskværdige, som Camilla fremhæver som værende at anbringe barnet uden for hjemmet, når der er truffet afgørelse om dette, så er det i nogle sager ikke muligt at gøre med det samme. På baggrund af Camillas forklaring, tyder det på, at frontlinjemedarbejderne i visse situationer kan være nødt til at prioritere i de presserende sager og i de sager som man vurderer kan vente. Camilla fortæller selv, hvordan hun prioriterer i sagerne for at få mere tid til at finde det rette anbringelsessted. Det bliver tydeligt hvordan det, som Lipsky (2010) kalder private måldefinitioner, kan have betydning for Camillas arbejdsgang.

Marlene fortæller i nedenstående om hvordan hun i nogle sager "skynder sig langsomt", og at dette giver hende tid til at finde et blivende anbringelsessted. Det tyder på at hendes personlige og faglige overvejelse beror på at det kan være voldsomt for et barn at opleve at blive flyttet fra den ene dag til den anden. Hun vægter

at det skal være en god proces for dem at blive anbragt, hvorfor det er bedre at finde det rigtige anbringelsessted, når de skal anbringes første gang:

For nogle gange, så skal man også skynde sig langsomt. Det er i sager som kan vente (...) ikke akutte. Jeg tænker at det er rigtig rigtig godt, for på godt og ondt, så er de her børn, i de her livsvilkår og omstændigheder. Det skal være en god proces for dem om at bo et andet sted. Det er bedre end at flytte dem fra den ene dag til den anden. Det kan jo være traumatiserende for både børn og voksne ikke? Det er også svært at finde et sted, hvor barnet kan blive, på så kort tid. Det giver mig tid til at finde det helt rigtige sted.
(Marlene, 2020: 56)

Både Camilla og Marlene fremhæver at denne form for sondring, giver mere tid til at finde et anbringelsessted i de sager, hvor det vurderes at der kan ventes med at anbringe. Det må antages at når sagsbehandlerne har mere tid, så vil de have mulighed for at finde en mere blivende foranstaltning.

Det, som Lipksy (2010) kalder for privat måldefinitioner, ser vi i vores empiri som en sondring mellem hvilke sager hvor at der skal ske en anbringelse her og nu, og i hvilke sager der kan ventes med at anbringe. Dette muliggør at frontlinjemedarbejderne får mulighed for at opfylde deres egne personlige og faglige forventninger til det arbejde som de udfører. Denne proces kan give frontlinjemedarbejderne mere luft til at bringe deres egne personlige og faglige overvejelser på spil, som i sidste ende kan betyde at de kan finde en mere blivende foranstaltning til det enkelte barn eller den ung. Dette da vi tidligere har identificeret at tid som ressource kan have en betydning for sagsbehandlernes arbejde.

7.4.2 Forsvar mod skøn - forsvar mod bureaukrati

Nedenstående citat viser, hvordan Laura forsøger at maksimere sit råderum, ved blandt andet at fremlægge sager for visitationen flere gange, i forhåbning om til sidst at få sin beslutning trumfet igennem. Dette kalder Lipsky (2010) for forsvar mod bureaukrati (Lipsky, 2010: 150). Sagsbehandleren forsøger her at maksimere sit råderum og skøn, mere end hvad kutymen egentlig er (Lipsky, 2010: 149):

Hvis jeg ikke er enig i det, der bliver truffet beslutning om, så kan jeg kan godt finde på allerede indledende i min vurdering at skrive, hvad jeg vurderer, også hvis de vurderer noget andet, så vil der fremgå i min vurdering. Jeg kan også skrive bare overordnet at ledelsen har truffet beslutning om, så det ikke er mig, men det er ja. Men jeg har været ud for det en gang i kommune A hvor det blev på en døgninstitution, hvor de valgte opholdssted kommunalt, altså i kommunen. Hvor jeg tænkte at det var simpelthen for dårligt til at hun skulle være der. Men det er ikke så ofte, eller jo. Du får tit opgaver med tilbage og så ligger jeg dem bare op til visitationen igen og igen, hvis det er nødvendigt. (Laura, 2020: 23)

Citatet illustrerer på samme tid den modsatrettede pendant til ovenstående, netop at sagsbehandleren også benytter det som Lipsky (2010) kalder for forsvar mod skøn (Lipsky, 2010: 149). Med dette mener Lipsky (2010) at sagsbehandlerne forsøger at mindske deres skønsmæssige råderum for at undgå ansvar (Lipsky, 2010: 149). Dette sker ved at Laura fralægger sig ansvaret ved i afgørelsen at skrive at det er en ledelsesbeslutning. Herunder tydeliggøre Laura, hvad hendes egen vurdering ville være, hvis hun havde beslutningskompetence til alene at vælge, hvor hun ville anbringe barnet eller den unge. Citatet illustrerer her, hvordan frontlinjemedarbejdere kan benytte flere forskellige praksismønstre for at håndtere det arbejdspress som de arbejder under. Dette viser, hvordan arbejdsbetingelser og arbejdsvilkår kan påvirke sagsbehandlerens arbejdsgang, og hvordan det i sidste ende har betydning for de overvejelser som indgår i sagsbehandlerens skøn om valg af anbringelsessted.

Nedenstående citat illustrerer her også, hvordan Hanne forsøger at udvide eller maksimere sit råderum, ved at forsøge ikke at lade sig påvirke af de rammer, som der er opsat af ledelsen som autoritet. Det er hvad Lipsky (2010) kalder forsvar mod bureaukrati (Lipsky, 2010: 150):

Når jeg går til en opgave og laver et skøn (...) jeg kan jo ikke sætte mig selv helt ud af min organisation og sige at jeg altid er i helikopter perspektiv. Men jeg gør altid det selv (...). Nu kommer min faglige vurdering og så kan vi bagefter putte den ned i en ramme. Jeg lader egentlig ikke så meget de der rammer påvirke min faglige vurdering. For jeg vil hellere have, at der i sa-

gen står, at jeg har vurderet det og at det så har været en ledelsesbeslutning, hvis man har taget en beslutning, som jeg ikke er enig i. Så der betyder det meget for mig, at jeg kommer ind med noget, fordi at jeg har en faglig baggrund og en faglig viden. Jeg vurderer det her og det her. Så har jeg respekt for at organiseringen virker sådan, at det godt kan gå i en anden retning end det jeg har ønsket. Men det er vigtigt for mig at det vil fremgå, at jeg har afklaret og at jeg har været faglig specifik og stærk i det jeg har lavet. (Hanne, 2020: 46)

I ovenstående ser vi ligesom i Lauras udsagn den modsatrettede pendant nemlig forsvar mod skøn (Lipsky, 2010: 149). Hanne tydeliggøre, hvis der bliver truffet en beslutning, som hun ikke er enig i, at det er en ledelsesbeslutning. Hanne beskriver i ovenstående vigtigheden i, at hendes faglige overvejelser indgår i afgørelsen, så hun kan opfylde hendes egen personlige og faglige forventninger til det arbejde som hun udfører. Det bliver derfor væsentligt for Hanne selv at tydeliggøre hendes egen faglige vurdering, selvom at hun er bevidst om, at de organisatoriske rammer kan give et andet udfald.

Camilla fortæller, hvordan hun sommetider vejleder til at klage, hvis hun er uenig i den beslutning, som der er truffet:

Hvis der bliver truffet en afgørelse, som jeg ikke er enig i, og jeg ved at forældrene heller ikke er enig i. Så kan det være at jeg anbefaler eller at jeg prøver ikke at give udtryk over for borgerne, hvad jeg selv tænker. Men så sige til dem at de har mulighed for at klage, hvis de ikke er enig, herunder hvad de skal lægge vægt på i klagen. (Camilla, 2020: 81)

Ovenstående viser, hvordan Camilla kan gå imod organisationens beslutning, og forsøge at udvide hendes eget råderum. Dette kalder Lipsky (2010) for forsvar mod bureaukrati (Lipsky, 2010: 150). Det tyder på at hun ved hjælp af klageretten, forsøger at få tilfredsstillet hendes egen personlige og faglige forventning til hendes arbejde. Hvis borgeren ved hjælp af klageretten kan få sagen revurderet, så kan Camilla få fornyet mulighed for at nærmere sig det anbringelsessted, som hun vurderer er det rette for barnet eller den unge.

Thomas fortæller i nedenstående, hvordan han er bevidst omkring de rammer og retningslinjer som er opstillet, hvorfor de overvejelser han gør sig, i forhold til valg af anbringelsessted, skal være inden for disse. Ved hjælp af klageretten, tyder det på at han ligesom Camilla forsøger at maksimere dette råderum, og komme nærmere på det anbringelsessted som han vurderer er det rette for barnet eller den unge:

Fordi vi har jo en kultur, nogle retningslinjer, nogle chefer og der ved vi jo godt nogenlunde, hvad det er for en ramme de stiller op. Så det påvirker selvfølgelig også min beslutning. Men altså jeg kan godt finde på at vejlede forældre til at klage, hvis jeg er uenig i den beslutning som bliver truffet.

(Thomas, 2020: 30)

Vi har i ovenstående undersøgt sagsbehandlerne daglige praksis. Vi har set på hvordan sagsbehandlerne kan forsøge enten at maksimere deres råderum eller indskrænke denne. Vi har set på hvordan sagsbehandlerne kan forsøge at maksimere deres råderum ved at benytte forskellige værktøjer, såsom at vejlede omkring klageret eller at fremlægge sager for visitationen gentagende gange. Vi har ydermere fundet at sagsbehandlerne kan forsøge at fralægge sig ansvaret og indskrænke deres skøn, ved at tydeliggøre at afgørelsen ikke er deres, men en ledelsesbeslutning.

Det får betydning for deres daglige praksis og valget af anbringelsessted, da disse praksismønstre er måder, hvor sagsbehandlerne kan håndtere det arbejdspress som de er under, samt opnå tilfredsstillelse med det arbejde som de udfører. Disse beskytter ikke kun frontlinjemedarbejderne mod borgernes krav. Men også mod at erkende deres egne mangler i den offentlige sags tjeneste.

7.5 Sammenfatning - Analysedel 2

Vi har ved hjælp af Lipskys (2010) teoretisering set på sagsbehandlerne daglige praksis. Ved at se på deres daglige praksis, har vi identificeret, hvordan sagsbehandlerne kan opleve at der opstår et krydspres grundet forskellige modsatrettede forventninger.

Vi har fundet at økonomi som standard, er med til at skabe et krydspres hos sagsbehandlerne. Dette da sagsbehandlerne skal arbejde under nogle økonomiske rammer, samtidig med at de skal forsøge at sikre barnets bedste.

Eksempelvis kan en økonomisk standard, om at anbringe internt, gøre at sagsbehandlerne ikke kan anbringe barnet eller den unge på det sted, som de skønner er for barnets bedste. Vi har fundet at krydspreset får en betydning for sagsbehandlernes overvejelser omkring anbringelsessted, fordi at der ikke altid er en synergi imellem de organisatoriske overvejelser på den ene side, og de personlige og faglige overvejelser på den anden side.

Vi har ydermere set på hvordan tid som en ressource og mængden af sager, har betydning for sagsbehandlernes valg af anbringelsessted. Det er disse faktorer som har en påvirkning på om sagsbehandlerne kan opnå et unik og indgående kendskab til det enkelte barn eller den unge. Sagsbehandlerne i vores empiri giver udtryk for at tid som ressource i denne kontekst, har en betydning for muligheden for at eksempelvis afholde børnesamtalen, og hermed muligheden for at opnå kendskab til det enkelte barn. Ydermere har vi fundet at mængden af sager som sagsbehandlerne har på deres sagsstamme, også har en betydning for om de kan opnå indgående kendskab til den enkelte sag.

Ud fra vores empiriske fund ser det primært ud til at have betydning i forhold til det mere specifikke valg af den enkelte plejefamilie eller institution, og ikke i så høj grad om valget lander på enten plejefamilie eller institution. Dette valg ser ud fra vores empiri fortsat ud til at være styret af de fremanalyseret parametre i Analysedel 1.

Vores empiriske fund viser herunder også, at når sagsbehandlerne skal vælge mellem de forskellige mulige institutioner, så benytter de ofte de institutioner som de i forvejen har kendskab til.

Ofte bliver deres erfaringer med de enkelte institutioner det som vægter i forhold til hvilken institution de vælger. De benytter her et fagligt fællesskab i form af sparring med deres kollegaer omkring, hvilke erfaringer de har med de enkelte institutioner. De vælger ud fra et begrænset antal af institutioner som de har kendskab til eller som deres kollegaer har kendskab til. Vores empiri peger på at sagsbehandlerne ikke finder det teknologiske værktøj, som de har til rådighed, tilstrækkeligt. Dette mener vi fortæller om den generelle proces som der er ved at finde et anbringelsessted, fordi det fortæller at manglende ressourcer og værktøjer kan være med til at udvikle en praksis, som er forankret i erfaringer og i at "man gøre som man plejer". Man risikerer hermed at være blind for nye muligheder og andre anbringelsessteder, som ligger udenfor ens eget kendskab. Ikke at sige at

erfaringer skal underkendes i forbindelse med at vælge anbringelsessted, men det kan skabe et begrænset fundament at vælge anbringelsessteder ud fra.

Tilslut har vi set på hvordan forskellige praksismønstre såsom private måldefinitioner, forsvar mod skøn og forsvar mod bureaukrati kan påvirke sagsbehandlerens beslutning af valg af anbringelsessted. Vores empiriske fund viser, at de private måldefinitioner omkring en sontring imellem i hvilke sager at der skal ske en anbringelse nu og her, og i hvilke sager der kan ventes med at anbringes, muliggør at frontlinjemedarbejderne får mulighed for, at opfylde deres egne personlige og faglige forventninger til det arbejde de udfører. Denne proces kan give frontlinjemedarbejderne mere luft til at bringe deres egne personlige og faglige overvejelser i spil, som i sidste ende kan betyde, at de kan finde en mere blivende foranstaltning. Dette da vi tidligere har identificeret at tid som ressource har en betydning for sagsbehandlerens arbejde.

Sagsbehandlerne kan forsøge enten at maksimere deres råderum, hvilket Lipsky (2010) kalder forsvar mod bureaukrati. De kan også forsøge at indskrænke dette, hvilket Lipsky (2010) kalder forsvar mod skøn. Vi har ved at undersøge dette, fundet at sagsbehandlerne i vores empiri, forsøger at maksimere deres råderum ved at benytte forskellige værktøjer, såsom at vejlede omkring klageret eller at fremlægge sager for visitationen gentagende gange. Sagsbehandlerne kan forsøge at fralægge sig ansvaret og indskrænke deres skøn ved at tydeliggøre at en afgørelse ikke er deres, men en ledelsesbeslutning.

8. Konklusion

Formålet med denne undersøgelse var at afdække, hvad der ligger bag sagsbehandlerne skøn, når de skal træffe afgørelse omkring valg af anbringelsessted, samt den frihed som de skønner under. Vi har været særlig interesseret i deres organisatoriske, personlige og faglige overvejelser. På baggrund af vores analyse som tager afsæt i ni kvalitative individuelle interviews, foretaget i fire forskellige kommuner, kan vi argumentere for, at der ikke er et entydigt svar på præcist hvilke organisatoriske, personlige og faglige overvejelser som indgår i sagsbehandlerne skøn. Disse er i synergi med hinanden og på den måde påvirker de hinanden gensidigt og indgår i det samlede skøn omkring valg af anbringelsessted.

Analysen peger på at sagsbehandlerne ikke har absolut frihed til at lave deres skøn. Sagsbehandlerne skøn er begrænset af de rammer og standarder, som ledelsen fastsætter. Vi har fundet at økonomi er en gennemgående ledelses pålagt standard, som indgår i sagsbehandlerne overvejelser omkring valg af anbringelsessted, eksempelvis en strategi om at anbringe i kommunens egne tilbud for at overholde faste budgetter. Økonomi som standard bliver en organisatorisk overvejelse som indgår i sagsbehandlerne skøn. Det er forskelligt hvordan ledelsen som autoritet, samt hvordan økonomi som standard påvirker den enkelte sagsbehandlers skøn.

Analysen peger yderligere på at sagsbehandlerne skøn er præget af forskellige normer. Vi har fundet at sagsbehandlerne i akutte situationer i høj grad træffer valg omkring anbringelsessted ud fra en pligt til at hjælpe. Denne norm tilsidesætter andre normer, som normalt præger skønnet omkring valg af anbringelsessted. I situationer som ikke er akutte, er skønnet i høj grad præget af normen om et så normalt børneliv som muligt. Sagsbehandlerne vægter her plejefamilie som anbringelsestype, da det minder om en normal familie. Vi har i den forbindelse fundet at faktorer som *alder*, *behandlingsbehov* og *adfærd*, herunder *kriminalitetstruet adfærd* har en påvirkning på normen om et så normalt børneliv som muligt.

Disse tre faktorer indgår i sagsbehandlerne overvejelser omkring valg af anbringelsessted. De indgår både som faglige, organisatoriske og personlige overvejelser, da de ofte er i synergi med hinanden. Disse tre faktorer, ofte i kombination med

hinanden, har en påvirkning på om sagsbehandlerne vælger at anbringe et barn eller en ung i en plejefamilie eller institution. Små børn vil oftest blive anbragt i en plejefamilie, hvor der er større sandsynlighed for at ældre børn og unge vil blive anbragt på en institution.

Analysen peger på at skønnet vedrørende valg af anbringelsessted, kan forvaltes og udøves forskelligt, afhængigt af den enkeltes sagsbehandlers personlige og arbejdsmæssige erfaringer og traditioner. Bedømmelsen, og i sidste ende afgørelsen, om hvor et barn eller en ung skal anbringes, kan være påvirket af disse faktorer. På trods af at to sagsbehandlere skønner både grundigt og samvittighedsfuldt, kan de alligevel nå frem til forskellige konklusioner. Organisatoriske, faglige og personlige overvejelser varierer afhængigt af, hvilken sagsbehandler som skønner.

Analysen viser ydermere at sagsbehandlerne kan opleve et krydspres grundet forskellige modsatrettede forventninger i deres daglige praksis. De økonomiske rammer, som sagsbehandlerne arbejder under, kan være med til at skabe et krydspres. Sagsbehandlerne arbejder under nogle økonomiske rammer, samtidig med at de skal forsøge at sikre barnets bedste. Krydspreset får en betydning for sagsbehandlernes overvejelser omkring valg af anbringelsessted, da der ikke altid er en synergi mellem de organisatoriske overvejelser på den ene side og de personlige og faglige overvejelser på den anden side.

Analysen peger på at tid som en ressource og mængden af sager, har betydning for sagsbehandlernes valg af anbringelsessted. Dette har en påvirkning på om sagsbehandlerne kan opnå et unikt og indgående kendskab til det enkelte barn eller den unge.

Analysen peger på at sagsbehandlerne udvikler forskellige praksismønstre. De kan enten forsøge at maksimere eller minimere deres råderum ved at benytte forskellige teknikker, eksempelvis vejlede omkring klageret eller fralægge sig ansvaret ved at tydeliggøre, at det er en ledelsesbeslutning. Dette for at mindske rummet mellem det mulige og ønskværdige i deres daglige praksis.

Grundet manglende ressourcer og værktøjer kan sagsbehandlerne udvikle en praksis som er forankret i erfaringer og i at "man gøre som man plejer". De risikerer hermed at være blinde for nye muligheder og andre anbringelsessteder, som er

udenfor deres eget kendskab. Dette kan skabe et begrænset fundament at vælge anbringelsessteder ud fra.

Vores empiriske fund viser, at en sontring mellem hvilke sager der skal anbringes i her og nu, og hvilke sager der kan ventes med at anbringes, giver sagsbehandlerne mulighed for at opfylde deres egne personlige og faglige forventninger til det arbejde som de udfører. Denne proces kan give frontlinjemedarbejderne mere luft til at bringe deres egne personlige og faglige overvejelser på spil.

9. Litteraturliste

Andersen, I. (2014). Den skinbarlige virkelighed – vidensproduktion i samfundsvidenskaberne (5.udgave). Frederiksberg: Samfundslitteratur.

Andersen, S. H., & Ejrnæs, M. (2013). Plejefamilie eller institution? Når anbringelsesstedet gør en forskel. I Andersen, S. H., & Fallesen, P. Når man anbringer et barn II: årsager, effekter og anbringelsesforanstaltninger og konsekvenser. Odense: Rockwool Fondens Forskningsenhed. Syddansk Universitetsforlag.

Ankestyrelsen (2015). Årsager til anbringelse af et barn eller en ung. Lokaliseret d. 14 maj. 2020 på:

<https://www.ft.dk/samling/20161/almdel/sou/bilag/76/1700020.pdf>

Carlsen, L. (2018). Kapitel 9: Forskningsetik. I Olesen, S. P., & Monrad, M. *Forskningsmetode i socialt arbejde*. (107-132). Bosnien-Herzegovina: Hans Reitzels forlag.

Charmaz, K. (2017). Grundtræk i Grounded theory. I Järvinen, M., & Mik-Meyer, N. *Kvalitative analyse – syv traditioner*. (136-137). Latvia: Hans Reitzels Forlag.

Danmarks Statistik (2019). Fortsat færre anbragte børn i 2018. Lokaliseret d. 14 maj. 2020 på:

https://www.dst.dk/da/Statistik/nyt/NytHtml?cid=28159&fbclid=IwAR2JQHpxVjVCT1DXpDrVdF_mXLJXTVz676yWggtMnVbO_js4W6Myy6csTRA

Danneris, S., & Monrad, M. (2018). Kapitel 2: Litteraturgennemgang. I Olesen, S. P., & Monrad, M. *Forskningsmetode i socialt arbejde*. Bosnien-Herzegovina: Hans Reitzels forlag.

Egelund, T., & Thomsen, S. A. (2002). Tærskler for anbringelse: en vignetundersøgelse om socialforvaltningernes vurderinger i børnesager. København: Socialforskningsinstituttet.

Flyvbjerg, B. (2010). Fem misforståelser om casestudiet. I Brinkmann, S., & Tanggaard. *Kvalitative metoder*. København: Hans Reitzels forlag.

Frederiksen, M. (2018). Kapitel 3: Design. I Olesen, S. P., & Monrad, M. *Forskningsmetode i socialt arbejde*. Bosnien-Herzegovina: Hans Reitzels forlag.

Grimen, H. & Molander, A. (2010). Profesjon og skjønn. I A. Molander & L. I. Terum (Red.), *Profesjonsstudier*. Oslo: Universitetsforlaget.

Guldager, J. (2017). Videnskabsteori – en indføring for praktikere. København: Akademisk forlag.

Juul, S., & P, K. B. (2012). Samfundsvidenskabernes videnskabsteori – en indføring. København: Hans Reitzels forlag.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Interview – det kvalitative forskningsinterview som håndværk (3. udgave). København: Hans Reitzels forlag.

Ladefoged, L (2015). Udsatte børn og unge i familiepleje i Erlandsen, T, Jensen, N.R, Langager, S & Petersen, K.E (2015). Udsatte børn og unge – en grundbog, København: Hans Reitzels Forlag.

Lipsky, M. (2010). Street-Level Bureaucracy (30th Ann. Ed.) Dilemmas of the Individual in Public Service. New York: Russell Sage Foundation.

Monrad, M. (2018). Kapitel 4: Tilvirkning af data. I Olesen, S. P., & Monrad, M. *Forskningsmetode i socialt arbejde*. (107-132). Bosnien-Herzegovina: Hans Reitzels forlag.

Olesen, S. P., & Monrad, M. (2018). Kapitel 11: Kvalitet og kritik. I Olesen, S. P., & Monrad, M. *Forskningsmetode i socialt arbejde*. (107-132). Bosnien-Herzegovina: Hans Reitzels forlag.

Social- og Indenrigsministeriet (u. å.). Anbringelser uden for hjemmet. Lokaliseret d. 24. maj 2020 på: https://sim.dk/arbejdsomraader/udsatte-boern-og-unge/saerlig-stoette-og-hjaelp/anbringelser-uden-for-hjemmet/?fbclid=IwAR2JQHpxvjVCT1DXpDrVdF_mXLJXTVz676yWggtMnVbO_Js4W6Myy6csTRA

Social- og Indenrigsministeriet (2019). Bekendtgørelse af lov om social service. Serviceloven §§ 46, 50, 52, 58, 66, 140. Lokaliseret d. 14. maj 2020 på: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/798?fbclid=IwAR2JQHpxvjVCT1DXpDrVdF_mXLJXTVz676yWggtMnVbO_Js4W6Myy6csTRA

Socialstyrelsen (2015). Den gode handleplan og borgerinddragelse – hvad er gode mål for en indsats og hvordan får man borgeren inddraget? Lokaliseret d. 14. september 2020 på: <https://socialstyrelsen.dk/filer/tvaergaende/vum/workshop-den-gode-handleplan.pdf>